

Arrest

nr. 299 323 van 21 december 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. DENYS
Adolphe Lacombélaan 59-61/5
1030 BRUSSEL

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 29 november 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 november 2023.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 december 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. DENYS en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Congolese (DRC) nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 5 juni 2002.

1.2. Op 10 november 2005 wordt verzoeker als vluchteling erkend door de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal').

1.3. Op 7 mei 2018 ontvangt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS') een verzoek van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie om de mogelijkheid van intrekking van de vluchtelingenstatus van verzoeker te evalueren.

1.4. Op 27 september 2021 neemt de commissaris-generaal de beslissing tot opheffing van de vluchtelingenstatus. Na beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna 'de Raad') bevestigt de Raad deze beslissing in zijn arrest nr. X van 2 september 2022.

1.5. Op 5 juni 2023 wordt een beslissing tot beëindiging van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten genomen en op 12 juni 2023 betekend door middel van een aangetekende brief.

1.6. Op 3 juli 2023 wordt verzoeker administratief aangehouden en overgebracht naar het centrum voor illegalen in Brugge waar hij op 10 juli 2023 een tweede verzoek om internationale bescherming indient. Verzoeker werd op 16 november 2023 overgebracht naar centrum 127bis.

1.7. Op 25 juli 2023 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Deze beslissing wordt op 2 augustus 2023 ingetrokken waarna op 10 augustus 2023 het volgende verzoek om internationale bescherming ontvankelijk wordt verklaard.

1.8. Op 23 augustus 2023 wordt verzoeker via videoconferentie gehoord door het CGVS in het Nederlands, in aanwezigheid van zijn advocaat.

1.9. Op 30 augustus 2023 nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep bij de Raad wordt deze beslissing vernietigd in arrest nr. 294 534 van 22 september 2023.

1.10. Op 6 november 2023 wordt verzoeker via videoconferentie gehoord door het CGVS in het Nederlands, in aanwezigheid van zijn advocaat.

1.11. Op 14 november 2023 neemt de commissaris-generaal de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Congolese (RDC) nationaliteit te hebben. U bent geboren op [...] juni 1986 in Goma, Noord-Kivu, en behoort tot de Hutu etnie. U verlaat Congo (RDC) in het jaar 2002 en reist samen met uw zus F. naar België. U dient op 5 juni 2002 een eerste verzoek om internationale bescherming in op de luchthaven. Op 10 november 2005 wordt u erkend als vluchteling door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (verder CGVS).

Op 3 oktober 2005 wordt u door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Dendermonde veroordeeld tot een gevangenisstraf van 8 maanden met uitstel van tenuitvoerlegging gedurende een termijn van vijf jaar wegens diefstal, opzettelijke verwondingen of slagen en bedreiging met gebaren of zinnebeelden.

Op 18 juni 2012 wordt u door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Dendermonde veroordeeld tot een gevangenisstraf van twee jaar met uitstel gedurende een termijn van vijf jaar voor de helft van de opgelegde gevangenisstraf van twee jaar wegens verkrachting en aanranding van de eerbaarheid van twee minderjarigen, van respectievelijk dertien en vijftien jaar oud op het ogenblik van de feiten. U wordt tevens ontzet uit de rechten bedoeld in artikel 31 van het Strafwetboek voor een termijn van vijf jaar. Uw broer J.-P. (nr. DVZ [...]– nr. CGVS [...]) wordt voor dezelfde feiten veroordeeld. Op 24 december 2012 wordt u door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Dendermonde veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel gedurende een termijn van 3 jaar wegens bezit van cocaïne.

Op 7 mei 2018 ontvangt het CGVS een brief waarin de Staatssecretaris de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen verzoekt om de mogelijkheid van intrekking van uw vluchtelingenstatus te evalueren, en een advies te geven in het kader van een eventuele verwijderingsmaatregel.

Op 22 september 2021 neemt het CGVS een beslissing tot de opheffing van de vluchtelingenstatus. U dient hiertegen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (verder RVV) op 25 oktober 2021. De RVV bevestigt de beslissing van het CGVS in haar arrest op 2 september 2022 (arrestnr. 276.896). Op 5 juni 2023 wordt een beslissing tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Deze worden u op 12 juni 2023 via aangetekend schrijven betekend.

U keert echter niet terug naar uw land van herkomst. Op 3 juli 2023 wordt u door de Belgische autoriteiten gecontroleerd en werd vastgesteld dat u zich illegaal op het Belgisch grondgebied bevond. U wordt naar

een gesloten centrum overgebracht. U dient op 10 juli 2023 een tweede verzoek om internationale bescherming in vanuit het gesloten centrum. U verklaart dat u niet kan terugkeren naar Congo (RDC), meer bepaald naar de stad Goma, omdat er oorlog woedt in Oost-Congo en M23 twee maanden geleden uw oom, een hutu, gedood heeft.

Op 10 augustus 2023 besloot het CGVS tot de ontvankelijkheid van uw verzoek na intrekking van de beslissing tot niet-ontvankelijkheid. Op 30 augustus 2023 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de status van subsidiaire bescherming. U ging tegen deze beslissing in beroep, op 22 september 2023 vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen deze beslissing per arrest nr. 294 534/

In het kader van huidig verzoek legt u de volgende documenten neer: een brief van M. P., artikel van The New Humanitarian, nieuwsbrieven UNHCR, twee e-mails tussen M. P. en G.B., foto's van het lijk van uw oom, foto's en video's over de situatie in Goma, attest (B. V., dd. 02/08/2021), attest (B. V. dd. 5/07/2023), attest van opname van 15-19/07/2022, attest van Algemeen Stedelijk Ziekenhuis van Aalst van 29/05/2018, twee nota's van uw advocaat meester Denys, uw cv, een attest van arbeidsongeschiktheid sedert 27/02/2018, en de consultaties met de psycholoog van het gesloten centrum.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Uit uw verklaringen, en het opnameattest, de attesten van psychotherapeut V. blijkt immers dat u lijdt aan acute pancreatitis en aan PTSS (notities persoonlijk onderhoud CGVS dd. 23/08/2023 p. 4), u hebt herbelevingen, slaappaniekaanvallen, suïcidale ideaties en automutilatie. Het attest van 29/05/2018 geeft aan dat u een chronische alcoholafhankelijkheid hebt. Omtrent dit laatste liggen er geen recente attesten voor. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd u eerst bevraagd over uw psychologische toestand en daar later rekening mee gehouden. U verklaarde bij aanvang van het persoonlijk onderhoud ook al dat u de medicatie Tramadol had genomen voor aanvang van het persoonlijk onderhoud, en dat u soms verwarrend kan zijn, en dingen kan vergeten (notities persoonlijk onderhoud CGVS dd. 23/08/2023 p. 4). Het effect van Tramadol op u kon zijn dat u soms wat slaperig praat (notities persoonlijk onderhoud CGVS dd. 23/08/2023 p. 5). U wilde dan ook een papier gebruiken als geheugensteun om uw verklaringen af te leggen, om te zien dat u niets zou vergeten, dat werd u toegestaan.

Bij aanvang van het eerste persoonlijk onderhoud werd u gevraagd hoe u zich voelde, en u legde uit dat het elke dag moeilijk was voor u in het gesloten centrum, en dat u bijna wekelijks een psycholoog ziet (notities persoonlijk onderhoud CGVS dd. 23/08/2023 p. 6). Om u te ondersteunen stelde het CGVS voor om de vragen af en toe te herhalen wanneer dat nodig was, en wat trager te spreken. U werd gevraagd of u nog op een andere manier ondersteund kon worden om het interview op een goede manier af te werken, u vroeg begrip voor het feit dat u sommige dingen twee keer zal vragen, en dat u soms dingen vergeet (notities persoonlijk onderhoud CGVS dd. 23/08/2023 p. 6). U voelde zich mentaal en fysiek in staat om het interview af te leggen, ook al had u die ochtend dus medicatie (tramadol) ingenomen. U werd er op gewezen dat u het meteen moest melden indien u zich toch te slaperig voelde om het interview af te werken (notities persoonlijk onderhoud CGVS dd. 23/08/2023 p. 6). Na iets meer dan een uur werd u gevraagd of u nood had aan een pauze, u legde uit dat een pauze moeilijk zou zijn voor u, want het is moeilijker om uw concentratie te hernemen nadien, u opteerde dan ook om geen pauze te nemen (notities persoonlijk onderhoud CGVS dd. 23/08/2023 p. 14). Aan het einde van het interview legde u uit dat u het soms moeilijk vond, en dat de PO de vraag soms twee keer moest herhalen indien u het niet begreep. U gaf aan dat u het wel begreep, maar dat uw antwoorden soms verwarrend kunnen zijn, omdat u psychologisch niet stabiel bent en dat u het moeilijk heeft in gesloten ruimtes (notities persoonlijk onderhoud CGVS dd. 23/08/2023 p. 19). U dacht dat het misschien gemakkelijker geweest zou zijn in het echt, maar u begreep wel waarom het persoonlijk onderhoud via videoconferentie verliep (notities persoonlijk onderhoud CGVS dd. 23/08/2023 p. 20). Aan het einde van het interview gaf uw advocaat geen verdere opmerkingen over het verloop van het persoonlijk onderhoud.

U werd een tweede keer gehoord via videoconferentie op 06/11/2023. Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud haalde uw advocaat aan dat ze het jammer vond dat het gesprek via videoconferentie verloopt gezien uw psychologische problemen en dat het misschien niet de beste manier is om u te interviewen (notities persoonlijk onderhoud CGVS dd. 06/11/2023 p. 5). Zelf haalde u geen nieuwe opmerkingen aan

met betrekking tot het videogesprek. U legde uit dat u zich eigenlijk niet fysiek en mentaal in staat voelde om het interview te doen, maar dat u het wel moest doen (notities persoonlijk onderhoud CGVS dd. 06/11/2023 p. 6). U had opnieuw pijnstillende medicatie, Tramadol, ingenomen. Als ondersteunende maatregelen om u te helpen het persoonlijk onderhoud te doen, legde u uit dat u het jammer vond dat het zo lang duurde en dat u weigerde om opnieuw op dezelfde vragen te antwoorden die u al eerder gesteld werden (notities persoonlijk onderhoud CGVS dd. 06/11/2023 p. 6). Om hierin tegemoet te komen lette de protection officer op de vraagstelling, en werd u uitgelegd dat het interview beperkt werd tot de onderwerpen die voor het CGVS van belang waren (notities persoonlijk onderhoud CGVS dd. 06/11/2023 p.7). U werd zelf ook de kans geboden om feedback te geven over het feit of u het nog zag zitten om het interview verder te zetten en er nood was aan een pauze (notities persoonlijk onderhoud CGVS dd. 06/11/2023 p.7, p. 12).

Aan het einde van het persoonlijk onderhoud herhaalde uw advocaat haar grieven met betrekking tot het gehoor via videoconferentie en het feit dat het voor u emotioneel een verschrikkelijk moeilijk gesprek was voor u. Uw advocate verklaarde dat het CGVS niet kon zien dat u de hele tijd aan het huilen was tijdens het persoonlijk onderhoud omdat het CGVS niet ter plaatse was. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt wel dat de protection officer van het CGVS zich bewust was van uw emotionele toestand tijdens het persoonlijk onderhoud en er wel degelijk rekening mee werd gehouden. Zoals blijkt uit de notities, werd uitdrukkelijk benoemd door de protection officer dat het zichtbaar is dat u het moeilijk had, en werden u mogelijke oplossingen, zoals een pauze, aangeboden (notities persoonlijk onderhoud CGVS dd. 06/11/2023 p. 12). Het CGVS merkt verder ook op dat u in staat was om persoonlijke verklaringen af te leggen en om op de gestelde vragen te antwoorden. Uw advocaat verduidelijkte verder ook niet op welke manier een onderhoud met de protection officer ter plaatse nog meer steunmaatregelen zou hebben geboden dan de maatregelen die al werden genomen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Op 05/06/2022 diende u een eerste verzoek tot internationale bescherming in, en op 10/11/2005 kreeg u een beslissing tot erkenning van de vluchtelingenstatus. Op 22/09/2021 werd deze vluchtelingenstatus opgeheven. U werd op 12 juni 2023 een beslissing tot beëindiging van verblijf samen met een bevel om het grondgebied te verlaten betekend (zie Bijlage 39bis). U werd op 3 juli 2023 overgebracht naar een gesloten centrum aangezien u zich illegaal op het Belgisch grondgebied bevond, alwaar u een tweede verzoek tot internationale bescherming deed. Het CGVS verklaarde uw volgend verzoek ontvankelijk. Het feit dat u een volgend verzoek om internationale bescherming dat ontvankelijk werd verklaard, hebt ingediend, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek, overeenkomstig artikel 57/6/2, § 1, eerste lid Vw. (= art.57/6/1, §1, eerste lid, f) Vw.

U werd tweemaal gehoord via videoconferentie. Uw advocaat maakte op 14/08/2023 bezwaar tegen het gehoor via videoconferentie en verwees hiervoor naar RvV 9 juni 2023, nr. 290.058 Het CGVS heeft hier op ook al geantwoord met de redenering waarom de bezwaren ongegrond zijn (voor de volledige redenering zie ook administratief dossier). Het CGVS is van oordeel dat het voldoende aanvullende beschermingsmaatregelen treft om uw gegevens en informatie te beschermen en te beveiligen, mede door onder andere de end-to-end versleuteling. De getroffen maatregelen waarborgen het vertrouwelijke karakter van het persoonlijk onderhoud.

Uit uw verklaringen en uit de door u neergelegde documenten, blijkt dat u afkomstig bent uit Goma, Noord-Kivu, waar u een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanhaalt. Na grondig onderzoek van alle elementen is de commissaris-generaal van mening dat een intern vluchtalternatief overeenkomstig artikel 48/5, §3 van de Wet van 15 december 1980 op u van toepassing is.

Uit objectieve informatie toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt dat u zich kunt hervestigen in Kinshasa.

Op basis van dezelfde objectieve informatie meent de commissaris-generaal dat u in staat bent, zonder probleem naar dit gebied te reizen. U hebt toegang tot dit gebied en u kunt er zich vestigen. Kinshasa is bereikbaar via de internationale luchthaven. Luchtvaartmaatschappijen vliegen regelmatig naar de Congolese hoofdstad. Zelf hebt u tot de leeftijd van 15 jaar in Congo gewoond, en u bent zelf ook met het vliegtuig naar België gereisd. U kunt een paspoort verkrijgen bij de Congolese autoriteiten die in België zijn vertegenwoordigd.

Bovendien laat niets toe te veronderstellen dat de huidige situatie in Kinshasa kan worden geanalyseerd als een situatie van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict. De commissaris-generaal is van mening dat u geen vrees voor vervolging koestert of geen reëel risico op ernstige schade loopt in Kinshasa.

U verklaarde zelf nog dat mensen in Democratische Republiek Congo mensen die afkomstig zijn uit het oosten zien als verraders, alsof jullie mensen zijn die tot Rwanda behoren (notities persoonlijk onderhoud CGVS dd. 23/08/2023 p. 18). U maakte hieromtrent echter geen vrees concreet, u kwam niet verder dan verklaren dat niemand van het oosten een hoge positie bekleedt en dat ze je kunnen herkennen omdat je Swahili spreekt. U toont niet aan dat u door uw herkomst uit het oosten, als Hutu-zijnde, een risico op het lijden van ernstige schade loopt, noch beschikt het CGVS over landeninformatie die hierop zou wijzen. Het CGVS beschikt daarentegen wel over informatie dat er een toenemende vijandigheid is in Congo ten aanzien van mensen van de Tutsi etnie, hetgeen niet op u van toepassing is.

Na onderzoek van de algemene toestand in Kinshasa en van uw persoonlijk profiel, is de commissaris-generaal van mening dat het geenszins onredelijk is te verwachten dat u zich er vestigt.

Zo blijkt dat u Frans spreekt en bent begonnen met Lingala te leren (notities persoonlijk onderhoud CGVS dd. 23/08/2023 p. 8). Verder spreekt u ook nog een andere Congolese taal, Swahili. In België hebt u een opleiding van heftruck behaald, en een attest van voegen en metsen (notities persoonlijk onderhoud CGVS dd. 22/07/2021 p. 7). U hebt ook gewerkt, als magazijnier, magazijnier-chauffeur, grondwerker, kabeltrekker, etc... Dit blijkt ook uit het CV dat neerlegde. U hebt dus de nodige achtergrond, kennis en skills om een leven op te starten in Kinshasa.

U bent een man die beschikt over een betrokken familiaal netwerk, dat zich bevindt in Democratische Republiek Congo en in België. Deze betrokkenheid kan u helpen bij uw terugkeer naar uw land van herkomst, en moet het mogelijk maken om ter plaatse een leven op te bouwen ondanks uw lange verblijf in België. De Facebookpagina's van uw ouders en uw broers en zussen, waaronder ook uw broer J.-P., tonen aan dat u goede contacten met hen zou kunnen onderhouden en onderhoudt, onder andere via het Facebookaccount van uw echtgenote.

U verklaarde zelf tijdens het persoonlijk onderhoud dat u geen goed contact onderhoudt met uw familie (notities persoonlijk onderhoud CGVS dd. 06/11/2023 p. 10). Ten eerste merkt het CGVS op dat uw ouders op regelmatige basis naar België reisden, en dat u hen dan ook zag (bijvoorbeeld foto met uw moeder op Facebook in 2018). Het CGVS vond nog andere duidelijke indicaties van duidelijke contacten met uw familie op de sociale mediaaccounts van uw familieleden. Zo plaatste uw vader bijvoorbeeld op 7 oktober 2020 een foto uw echtgenote en uw kinderen op zijn account op Facebook (NMU rapport p. 5). Op 27 oktober 2022 reageerde u nog, via het profiel van uw echtgenote M. M., op een foto van uw moeder met de boodschap: "G.: love u4ever papa & mama" (NMU rapport p. 5). Hoewel het CGVS geen informatie vond dat uzelf terugkeerde naar Congo, zou uw vrouw beweerdelijk in 2007 (volgens informatie NMU in 2011) naar Congo gegaan zijn met uw kinderen. Er zijn verder ook aanwijzingen dat uw zussen F. en M. ondertussen ook al eens terugkeerden naar Congo, op bezoek bij uw familie daar, dus de familiale banden staan wel duidelijk vast en ze zijn voor u beschikbaar (NMU rapport p. 6 en 7). Waar u beweert niet te weten waar uw broer J.-P. verblijft sinds zijn vertrek uit België, hij zou ergens in 'Afrika' zijn, blijkt uit het rapport van de New Media Unit dat u niet naar waarheid verklaringen aflegt over de contacten met uw broer, daar u via het Facebookaccount van uw echtgenote nog regelmatig en recent reacties plaatste op het Facebookprofiel van J.-P. en van diens vrouw, die duidelijk in Congo getrouwd zijn (NMU rapport p. 12,13, 17, 22...), het meest recente contact was nog op 19 april 2023. U werd hier ook mee geconfronteerd tijdens het persoonlijk onderhoud, maar u ontkende iets over uw broer te weten (notities persoonlijk onderhoud CGVS dd. 06/11/2023 p. 9). Uw advocaat verklaarde nog in zijn schrijven dat uw echtgenote door uw broer geblokkeerd werd op Facebook in 2023, en dat u niets meer met hem te maken wilt hebben. Echter plaatste u wel doorheen de jaren vele reacties op zijn foto's, via uw echtgenote, om dan niets met hem te maken willen hebben. Ook in België hebt u een netwerk, bestaande uit uw eigen gezin, en uw schoonouders (notities persoonlijk onderhoud CGVS dd. 06/11/2023 p. 6). Deze personen zijn dan wel niet aanwezig in Kinshasa of Congo, maar kunnen wel vanuit België een bijdrage leveren om een leven op te bouwen ter plaatse.

Het CGVS voegt in het administratief dossier ook het visumdossier toe van dhr. F. M. B., waarvan u verklaart dat dat uw neef is (notities persoonlijk onderhoud CGVS dd. 06/11/2023 p. 8). In dit visumdossier zit ook informatie over uw ouders, G. B. K. B. en J. B.. Een document bevat de informatie dat uw vader een winkel geregistreerd zou hebben op avenue K. n° 45 Q/A. C/B. te Kinshasa, genaamd ETS B. B. K.

(u bevestige ook via uw advocaat dat de volledige naam van uw vader G. B. b. K. is). Ook andere documenten van 2007 en 2016 geven aan dat uw vader op hetzelfde adres een commerce de detail heeft, genaamd ETS B. B. K. B.B.K. De facebookpagina van uw vader geeft ook aan dat hij werkt bij BBK. Deze informatie wijst tevens op toch wel banden van uw familie met Kinshasa, als uw vader daar echt een winkel uitbaat/ uitgebaat heeft. U verklaarde wel dat uw vader een winkel had in Goma, maar u kon niet de naam van die winkel geven (notities persoonlijk onderhoud CGVS dd. 06/11/2023 p. 7). U weet niet of hij op een andere plaats nog een winkel had, ook niet toen de informatie van het visumdossier u werd voorgelegd (notities persoonlijk onderhoud CGVS dd. 06/11/2023 p. 7 en p. 8). In het schrijven van uw advocaat verklaarde nog dat er hem bevestigd werd dat uw vader geen bedrijf had in Kinshasa. Hij verduidelijkte echter niet door wie hem dat bevestigd werd, en u legde ook geen verdere bewijzen neer van het feit dat uw vader daar geen winkel zou hebben. Uw moeder, vader, zussen E. en M., en broer J.-P. werden ook allemaal getagd in een post in Kinshasa van iemand genaamd Z. Z. D. (NMU onderzoek p. 7 en p. 111). Z. Z. D. wordt door uw moeder J. ook haar zoon genoemd.

Wat betreft de medische en psychologische problemen die u hebt, die u attesteert aan de hand van twee attesten van dhr. V. (van 02/08/2021 en van 05/07/2023), het attest van het Algemeen Stedelijk Ziekenhuis van Aalst (van 29/05/2018), attest van psychologische opvolging in het centrum (dd. 21/08/2022, vermoedelijk foutieve datum), en het attest van arbeidsongeschiktheid, oordeelt het CGVS dat deze niet van die aard zijn dat ze elke terugkeer naar Congo beletten. Het CGVS doet hier geen afbreuk aan de vaststelling dat u door dhr. V. sedert 03/09/2019 psychologisch begeleid wordt, noch aan de vaststellingen die gedaan zijn in het neergelegde attest. Volledigheidshalve wijst het CGVS er wel op dhr. V. zich identificeert als Master in de klinische psychologie en Psychotherapeut, en na nazicht uit de database van de psychologencommissie, ook niet werd teruggevonden. Bijgevolg draagt hij ook de wettelijk beschermde titel van psycholoog niet. Het CGVS stelt vast dat er in Kinshasa mogelijkheden zijn voor psychologische begeleiding, en dat u daar toegang toe zou kunnen hebben met behulp van uw betrokken familiaal netwerk, zoals supra beschreven werd. Zo is er in Kinshasa een centrum voor mentale gezondheid, Téléma, wat een van grootste centra voor mentale gezondheid is in Afrika. Binnen de Democratische Republiek Congo zijn financiële restricties vaak een barrière om toegang te hebben tot de (mentale) gezondheidszorg. Het feit dat u zowel familie hebt in Congo als in België, betekent dat u bij hen hulp kan vinden om deze financiële barrières te overwinnen. Als hoofdstad van het land is Kinshasa ook het best voorzien op vlak hulporganisaties, ziekenhuizen en andere voorzieningen voor (mentale) gezondheidszorg. Gezien uw behandeling hier in België hebt u ook kennis van uw persoonlijke noden tot mentale zorg en kan u daarmee ook barrières zoals een mogelijk taboe rond mentale ziektes overwinnen.

De documenten die u neerlegt om de situatie in Goma aan te tonen, artikel van The New Humanitarian, nieuwsbrieven UNHCR, twee e-mails tussen M. P. en G. B., foto's en video's over de situatie in Goma, de attesten en foto's met betrekking tot het overlijden van uw oom, hebben verder geen belang voor de beoordeling van de haalbaarheid van een intern vluchtalternatief. Hetzelfde geldt voor de nota van uw advocaat, die een overzicht bevat van de situatie in Goma en een motivering waarom er in casu nieuwe elementen zijn in uw tweede verzoek waardoor uw volgend verzoek ontvankelijk diende verklaard te worden.

Bijgevolg is de commissaris-generaal van oordeel dat een hervestiging in Kinshasa wat u betreft redelijk is en bovenstaande beoordeling ter dege rekening houdt met uw persoonlijke situatie.

Het Commissariaat-generaal is van oordeel dat er geen redenen zijn om uitspraak te doen over het bestaan in uw hoofd van een reëel risico op ernstige schade. Artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet verplicht namelijk niet dat de voorwaarden voor de toekenning van de subsidiaire bescherming worden nagegaan alvorens te besluiten tot de uitsluiting van deze bescherming. Artikel 55/4, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt: "Een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat: (...) c) hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd. Het eerste lid is van toepassing op personen die aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de hierboven genoemde misdrijven of daden."

Uit de elementen aanwezig in het administratief dossier blijkt uw betrokkenheid bij een ernstig misdrijf. In 2012 werd u door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Dendermonde veroordeeld tot een gevangenisstraf van twee jaar met uitstel gedurende een termijn van vijf jaar voor de helft van de opgelegde gevangenisstraf van twee jaar. U werd veroordeeld als mededader aan verkrachting van een kind beneden de volle leeftijd van 14 jaar met verzwarende omstandigheden (de dader werd geholpen door één of meer personen en de minderjarige was bijzonder kwetsbaar omdat zij onder invloed van alcohol en drugs werd gebracht); aan verkrachting van een minderjarige boven de volle leeftijd van 14 jaar en

beneden die van 16 jaar met dezelfde verzwarende omstandigheden; en aan aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging op twee minderjarigen beneden de volle leeftijd van 16 jaar met dezelfde verzwarende omstandigheden. U ging niet in beroep tegen dit vonnis.

Het betreft feiten die gebeurd zijn tussen 10 juni 2008 en 19 juni 2008. Twee minderjarige meisjes waren weggelopen van een instelling te Ronse. Zij zochten onderdak bij een kennis, onder andere ook in het huis van uw broer. De meisjes werden op verschillende plaatsen en verschillende dagen verkracht en aangerand door verschillende personen. Ze werden onder invloed van drugs en alcohol gebracht.

Uit het vonnis blijkt dat u het jongste van de twee slachtoffers verkracht hebt en beide slachtoffers heeft aangezet tot het gebruik van drugs en alcohol. De correctionele rechtbank stelde hieromtrent het volgende: "Op die manier zorgde hij er mee voor dat de weerstand van de beide meisjes werd uitgeschakeld en dat ze geen geldige toestemming konden geven voor welk seksueel contact dan ook." Daarnaast was u ook aanwezig in de ruimte toen één van de medebeklaagden het andere minderjarige slachtoffer heeft misbruikt en verkracht. U greep hierbij niet in maar liet begaan. De correctionele rechtbank stelde derhalve vast dat u deze mededader hebt aangemoedigd tot het misbruik en de verkrachting (vonnis d.d.18/06/2012, 9e blad). Nog uit het vonnis blijkt dat alle mededaders zich bewust waren van de minderjarigheid van de slachtoffers (ibid, 11e blad).

In het verzoekschrift van 7 september 2023, waarbij u beroep instelde tegen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus van 30 augustus 2023 - dewelke werd vernietigd bij arrest nr. 294.534 van 22 september 2023 -, werd overigens uitdrukkelijk gesteld dat niet betwist wordt dat u op 18 juni 2012 door de correctionele rechtbank werd veroordeeld voor een ernstig misdrijf.

Bijgevolg moet, wat u betreft, de toepassing van de uitsluitingsclausule vervat in artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet worden onderzocht.

Bij de beoordeling van de ernst van een misdrijf moet rekening worden gehouden met de volgende criteria: de aard van de handeling, de straf, de werkelijke schade, en het soort procedure om vervolging in te stellen. Elk van deze factoren, alleen of in combinatie, kan leiden tot de conclusie dat een misdrijf "ernstig" is in de zin van artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de aard van de feiten in kwestie, de straf die u werd opgelegd en de motiveringswijze van de strafrechter blijkt ontegensprekelijk dat het om ernstige feiten gaat. Verkrachting vormt immers een zeer ernstige aantasting van de fysieke, psychische en seksuele integriteit van het slachtoffer, nog meer nu de slachtoffers minderjarig waren en u alcohol en drugs hebt gebruikt om hun weerstand te breken. Zij hierbij benadrukt dat de rechtbank er bij de straftoemeting op wees dat de beklaagden zich schuldig hadden gemaakt aan zeer ernstige feiten en vaststelde dat: "Ze misbruikten twee minderjarige meisjes van 13 en 15 jaar oud op seksueel gebied en lieten toe dat ze door anderen misbruikt werden. De meeste beklaagden wisten maar al te goed dat de minderjarigen waren weggelopen uit een instelling en dat ze nergens heen konden. Om hun weerstand te breken, voorzagen ze hen van grote hoeveelheden drugs en alcohol. De meisjes wisten nog amper wat ze deden. De beklaagden maakten op grove wijze misbruik van de kwetsbare positie waarin de meisjes zich bevonden en hadden maar één doel voor ogen: de bevrediging van hun eigen seksuele verlangens. Op geen enkele manier stonden ze stil bij de gevolgen van hun daden voor de slachtoffers." (vonnis d.d.18/06/2012, 12e blad).

Uit de elementen in het dossier blijkt dat u individuele verantwoordelijkheid draagt voor dit misdrijf. U werd voor de bovenstaande feiten immers als mededader veroordeeld door de Belgische strafrechter, en ging hiertegen niet in beroep. Bijgevolg staat uw schuld vast.

Tijdens uw persoonlijk onderhoud werd u geconfronteerd met de mogelijkheid dat u op grond van bovengenoemde feiten van internationale bescherming zou worden uitgesloten. De door u aangehaalde elementen tonen evenwel niet aan dat u geen individuele verantwoordelijkheid voor de door u gepleegde misdrijven zou treffen. U legde uit dat u nog jong was op het moment van de feiten, en dat u daar al correctioneel voor gestraft bent (notities persoonlijk onderhoud CGVS dd. 23/08/2023 p. 18). U hebt uw straf aanvaard, en ziet de uitsluiting als een tweede bestraffing met de dood. U zou ook zelf naar de gevangenis zijn gegaan na uw uitspraak, niet omdat u vond dat u een gevangenisstraf verdiende, maar u vond wel dat de slachtoffers dat verdienden, en omdat de wet dat zei (notities persoonlijk onderhoud CGVS dd. 23/08/2023 p. 15). U zou spijt hebben en dat ook getoond hebben, en houdt vol dat u niet wist

dat de slachtoffers minderjarig waren (notities persoonlijk onderhoud CGVS dd. 23/08/2023 p. 15). In tussentijd zou u nooit meer in contact zijn gekomen met de politie en uw leven gebeterd hebben.

Het CGVS wijst er vooreerst op dat u 21, bijna 22, jaar oud was toen u de feiten pleegde in juni 2008. U kan zich dus niet dienstig verschuilen achter een jonge leeftijd, daar u op die leeftijd al volwassen was en in staat mag worden geacht om te beseffen wat u deed, en dat de door u gestelde daden ernstig, onaanvaardbaar en strafbaar waren. Voorts oordeelde de rechtbank het niet geloofwaardig dat uw mededaders en uzelf niet zouden geweten hebben dat de slachtoffers minderjarig waren (zie supra). Waar u voorts stelt dat u zelf niet vond dat u een gevangenisstraf verdiende, kan opgemerkt worden dat dit wijst op een gebrekkig schuldinzicht. Wat er ook van zij, het gegeven dat u nu spijt hebt en uw straf aanvaardt, doet op geen enkele wijze afbreuk aan de vaststelling dat u individuele verantwoordelijkheid treft aan een misdrijf, en dat de feiten in casu ernstig zijn. Dit geldt tevens voor het feit dat u uw straf hebt uitgezeten en uw bewering als zou u later uw leven gebeterd hebben. Het gegeven dat u uw straf hebt uitgezeten, verhindert geenszins dat u alsnog wordt uitgesloten van de subsidiaire bescherming.

Gelet op de bovenstaande vaststellingen is het Commissariaat-generaal van oordeel dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat u individuele verantwoordelijkheid draagt voor een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg dient u te worden uitgesloten van de subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet. De documenten die u hebt neergelegd, werpen geen ander licht op de bovenstaande beoordeling.

De documenten die u neerlegde hebben voornamelijk betrekking op de situatie in uw land van herkomst en uw medische/en uw huidige psychologische toestand. U legde geen documenten neer die betrekking hebben op de feiten of op uw veroordeling.

Wanneer de commissaris-generaal een verzoeker om internationale bescherming uitsluit van de subsidiaire beschermingsstatus, is hij overeenkomstig artikel 55/4, §4 van de Vreemdelingenwet verplicht een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Zoals supra gemotiveerd beschikt u over een redelijk, intern vestigingsalternatief in Kinshasa.

In het licht van de bovenstaande elementen bestaat er, wat u betreft, geen gegronde vrees voor vervolging. Bijgevolg is een verwijderingsmaatregel verenigbaar met artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

U komt niet in aanmerking voor de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Steunend op artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker argumenteert over de erkenning als vluchteling dat anders dan in de weigering van 30 augustus 2023 verweerder aanvaardt dat verzoeker beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat hij bijgevolg een ernstige vrees voor vervolging heeft indien hij moet terugkeren naar Goma. Verweerder weigert immers de vluchtelingenstatus te erkennen omwille van het feit dat verzoeker een binnenlandse vluchternaalief zou hebben in Kinshasa. Verzoeker betoogt dat dit beginsel maar kan toegepast worden wanneer eerst vastgesteld wordt dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft vermits in ontkennend geval het verzoek om internationale bescherming kan geweigerd worden. Hij citeert het rapport EUAA "Qualification for international protection – judicial analysis" van januari 2023 dat stelt "the notion of internal protection in Article 8(1) QD (recast) now refers to access to protection as an alternative precondition for relying on this concept".

Hij stelt dat verweerder in ieder geval niet ontkent dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in geval van terugkeer naar Goma en kon dit ook niet doen zonder gevolg te geven aan de uitnodiging van de Raad in zijn arrest van 22 september 2023 om recente algemene informatie voor te brengen over de actuele situatie van de Hutu bevolking in Goma, wat hij niet heeft gedaan.

Over de toepassing van het binnenlands vluchternaalief in Kinshasa, zet verzoeker, na een samenvatting van de motivering van de bestreden beslissing en na artikel 48/5 § 3 van de Vreemdelingenwet geciteerd

te hebben, uiteen dat de bewijslast van het reëel voorhanden zijn van de een binnenlands beschermingsalternatief elders in het land bij verweerder ligt. Hij stelt dat voor de toepassing van het binnenlands beschermingsalternatief rekening moet gehouden worden zowel met de algemene omstandigheden in dat deel van het land als met de persoonlijke omstandigheden daar. Deze voorwaarden zijn cumulatief en het volstaat dat de algemene omstandigheden erop wijzen dat het binnenlands beschermingsalternatief niet kan toegepast worden, opdat artikel 48/5 § 3 van de Vreemdelingenwet niet kan toegepast worden.

Verzoeker zet vervolgens uiteen waarom volgens hem Kinshasa geen redelijk en veilig binnenlands beschermingsalternatief is. Vooreerst stelt verzoeker dat er geen wettige manier is voor verzoeker om naar Kinshasa te reizen. Hij stelt dat het juist is dat er regelmatig vliegtuigen zijn van Zaventem naar Kinshasa maar dat dit onvoldoende is aangezien verzoeker op een wettige manier naar Kinshasa moet kunnen reizen. Hij wijst erop dat hij als minderjarige in België is aangekomen zonder enig document, al meer dan 20 jaar niet meer in Congo geweest is en dat hij uiteraard niet als Congolees onderdaan geregistreerd is bij de Congolese ambassade vermits hij als vluchteling werd erkend. Hij benadrukt dat verweerder zelfs niet aantoonde dat hij in Congo ooit een identiteitskaart of een paspoort heeft gehad en daar zelfs niet over werd ondervraagd, wat volgens verzoeker een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel inhoudt. Hij betoogt in dit verband: *"Op 5 juli 2023 heeft DVZ aan de Congolese ambassade een laissez-passer gevraagd om verzoeker indien nodig gedwongen te verwijderen (stuk 2). Het zorgvuldigheidsbeginsel vereist dat verweerder hierover DVZ zou contacteren, zoals overigens gevraagd tijdens het persoonlijk onderhoud op 6 november 2023 (biz. 16). Sinds de indiening van het verzoek op 10 juli 2023 kan DVZ weliswaar geen herinnering sturen aan de Congolese ambassade, maar verweerder had minstens bij DVZ moeten nagaan of de brief van 5 juli 2023 intussen beantwoord werd. Bij gebrek aan het vragen van informatie hierover is de Stelling dat verzoeker zonder probleem een paspoort kan bekomen bij de Congolese ambassade in Brussel, tot op heden niet meer dan een blote bewering. Herhaald dient te worden dat de bewijslast bij verweerder ligt, beweren dat verzoeker bij de ambassade een paspoort kan verkrijgen is bijgevolg onvoldoende."*

Vervolgens gaat verzoeker in op de vraag of hij een ernstige vrees voor vervolging kan hebben en of er voor hem een reëel risico op ernstige schade is in Kinshasa. Hij wijst erop dat hij verklaarde dat de inwoners van Kinshasa mensen uit het oosten zien als verraders en dat ze je herkennen omdat je Swahili spreekt, wat verzoekers moedertaal is. Waar verweerder stelt dat verzoeker dit niet aantoonde draait hij volgens verzoeker de bewijslast om en waar volgens verweerder alleen voor de Tutsis een probleem is in Kinshasa wijst verzoeker erop dat het in het administratief dossier opgenomen COI Focus van 13 maart 2023 niet de situatie van de Hutus in Kinshasa behandelt en dat dit document dus niet pertinent is voor de behandeling van diens verzoek. Verzoeker benadrukt dat verweerder op grond van artikel 8, lid 2 van de Kwalificatierichtlijn bij het nemen van zijn beslissing met betrekking tot het binnenlands beschermingsalternatief dient te beschikken over nauwkeurige en actuele informatie uit relevante bronnen zoals de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor Vluchtelingen en het Europees Ondersteuningsbureau voor asielzaken en stelt dat, waar in de beslissing wordt gesteld dat verweerder niet beschikt over informatie over problemen die Hutus zouden ondervinden in Kinshasa, die zou bevestigen wat verzoeker aanhaalt *"ofwel heeft verweerder niet gezocht naar zulke informatie, waardoor het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden wordt, ofwel past de door em gevonden informatie niet in zijn kraam"*. Hij stelt dat zulke informatie makkelijk te vinden is en verwijst naar EUAA *"Democratic republic of Congo - Treatment of the Banyamulenge by society and the state in North Kivu and Kinshasa; state protection available"* van 31 augustus 2023 (<https://euaa.europa.eu>). Hij stelt hierover dat *"Onder de titel 'Treatment in Kinshasa', stelt het rapport op biz. 6, verwijzend naar een rapport van de Danish Immigration Service van 7 Oktober 2022, dat 'anyone perceived associated with Rwanda would face harsh discrimination in all parts of society in Kinshasa as ethnic or religious background in the city can play potential risk factors'. Het probleem is bijgevolg niet beperkt tot Tutsis maar betreft alle personen die worden geassocieerd met Rwanda, en bijgevolg ook Hutus, zoals verzoeker er een is."* Verzoeker citeert vervolgens ook uit het rapport van Asyls *"République Démocratique du Congo (RDC): Situation des Banyamulenge (Tutsi ou Banyarwanda)"* van oktober 2023 (www.asylos.eu). Een van de te beantwoorden vragen van dit zeer recente rapport betreft precies de mogelijkheid van een binnenlands beschermingsalternatief in Kinshasa en verzoeker wijst erop dat het begrip Banyamulenge zowel op Tutsis, Hutus en Batwa slaat (p. 8) en dat hetzelfde geldt voor het begrip Banyarwanda (p. 10). Hij stelt dat verwezen wordt naar hetzelfde Deens rapport volgens het welk *"Il y a également des facteurs de risque potentiels attribués à l'origine ethnique ou régionale d'une personne à Kinshasa. L'organisation humanitaire internationale en RDC a déclaré que toute personne perçue comme étant associée au Rwanda serait confrontée à une discrimination sévère dans toutes les parties de la société. En outre, la source a souligné que cette discrimination à l'encontre des Rwandophones se produisait dans toute la RDC (...) A la question de savoir s'il existe des barrières culturelles ou ethniques dans le système éducatif"*

à Kinshasa, la source a déclaré que toute personne perçue comme étant associée au Rwanda serait confrontée à une discrimination sévère - pas seulement au sein du système éducatif - mais dans toutes les parties de la société (...) Ainsi, toute personne appartenant à l'un des groupes ethniques Banyarwanda (Banyamulenge, Banyarwanda, Banyambisha) ainsi que les Hutus et les Tutsis risquent d'être victimes de discrimination et de harcèlement » (blz. 18-19). Er wordt herhaald dat «les Banyamulenge sont discriminés à Kinshasa et, après la détérioration des relations entre la RDC et le Rwanda, il y a eu des attaques à Kinshasa contre les Banyamulenge» (blz. 25). En «Cette augmentation des discours de haine a entraîné une augmentation des attaques contre les personnes rwandophones en RDC, notamment à Kinshasa» blz. 27)». Verweerder vergeet volgens verzoeker bovendien dat op 20 december 2023 in Congo presidentsverkiezingen plaatsvinden en dat verweerder dient te onderzoeken of dit de etnische spanningen die er nu ontegensprekelijk zijn kan verhogen. Hij stelt dat de rapporten het dus hebben over ernstige discriminaties in alle takken van de samenleving en aanvallen op mensen die gepercipieerd worden als Rwandezen en dat zij de voornoemde verklaringen van verzoeker (ik word daar als verrader beschouwd) bevestigen en als gevolg hebben dat deze stad geen aanvaardbaar binnenlands beschermingsalternatief is voor verzoeker. Dit is volgens verzoeker al voldoende om artikel 48/5 § 3 van de Vreemdelingenwet niet toe te passen en verzoeker als vluchteling te erkennen zodat wat volgt in verband met zijn persoonlijke omstandigheden overtuigend is en wordt aangevoerd voor zoveel als nodig. Er dient volgens verzoeker rekening te worden gehouden met socio-economische moeilijkheden die verzoeker kan ondervinden in geval van toepassing van het intern beschermingsalternatief. Waar verweerder stelt dat dit geen probleem kan opleveren omdat verzoeker in België beroepen heeft aangeleerd en verscheidene beroepen heeft uitgeoefend, verliest hij daarbij uit het oog dat verzoeker sinds 5 jaar arbeidsongeschikt is als gevolg van zijn fysieke en psychische problemen, zoals dat blijkt uit een attest van de mutualiteit Solidaris dat per mail van 9 november 2023 werd meegedeeld. Verweerder toont niet aan dat deze arbeidsongeschiktheid zal verdwijnen in Kinshasa, temeer omdat hij daar zelfs geen nabije ondersteuning zal hebben van zijn gezin. Verder meent verzoeker dat zijn kennis van het Frans en het feit dat hij begonnen is met het leren van Lingala, daar niets aan afdoet, nu hij nog altijd gepercipieerd zal worden als iemand uit het oosten van Congo.

Met betrekking tot het familiaal netwerk van verzoeker en de berichten van Facebook merkt verzoeker vooreerst op dat verweerder niet betwist dat verzoeker geen Facebookaccount heeft en geen toestemming heeft gegeven om toegang te hebben tot Facebookaccounts van andere personen, daargelaten de vraag of hij dit wel kan doen zonder het akkoord van deze personen. Verzoeker citeert artikel 48/6 § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet en benadrukt dat verweerder verzoeker tot niets heeft uitgenodigd, terwijl de toestemming van verzoeker nodig is volgens de memorie van toelichting. Hij wijst verder op het arrest nr. 23/2021 van het Grondwettelijk Hof van 25 februari 2021 waarin het Hof noteerde dat tijdens de parlementaire voorbereiding de staatssecretaris voor Asiel en Migratie beloofd heeft een KB te nemen waarin o.m. de modaliteiten zullen bepaald worden met betrekking tot de toestemming van de verzoeker om internationale bescherming maar dat dit KB er niet is gekomen (B.25.3.). De bepaling kan volgens verzoeker "niet zo worden begrepen dat zij de verweerder ervan vrijstelt aan de verzoeker of zijn advocaat de redenen mee te delen waarom hij van oordeel is dat verzoeker informatie, stukken, documenten of andere essentiële elementen voor een correcte beoordeling van het verzoek achterhoudt (B.33.3, tweede alinea). "De bevoegde instanties mögen overigens alleen de dementen raadplegen die door de verzoeker zijn neergedeeld op verzoek van de instanties. Wat betreft de dementen die in die context worden neergelegd en die op dragers staan zoals een communicatietoestel of een account op een socialenetwerksite, impliceert die omstandigheid dat de informatie die de betrokkene wenst ter beschikking te stellen wordt ingekeken en dat de bevoegde instanties niet gemachtigd zijn om zelf zoekverrichtingen uit te voeren op de drager die hun is overhandigd" (B.33.3, derde alinea).". Verzoeker leidt hieruit af dat verweerder niet het recht heeft om zelf zoekverrichtingen uit te voeren op sociale netwerksites van familieleden van verzoeker of van andere personen en door dit toch te doen artikel 48/6 § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet schendt. Bijgevolg moeten alle documenten die op deze manier zijn verkregen uit de debatten worden geweerd volgens verzoeker.

In ondergeschikte orde, indien de Raad meent toch rekening te kunnen houden met de Facebookberichten die zich in het administratief dossier bevinden dient over deze berichten en de betekenis ervan voor het familiaal netwerk van verzoeker en mogelijke steun in Kinshasa, wijst verzoeker er vooreerst op dat hij geen Facebookaccount heeft, dat alle contacten met zijn familie verlopen via zijn echtgenote en dat hij niet kan verplicht worden om een Facebookaccount of een andere sociale netwerksite te open indien hij in Kinshasa zou moeten gaan wonen en dus volledig geïsoleerd zou zijn van zijn familie in België en in Congo. Verweerder betwist niet dat geen enkel familielid in Kinshasa woont en aanvaardt dat zijn vader in Goma woont. Er kan volgens verzoeker uit de Facebookberichten dus niets afgeleid worden waaruit blijkt dat hij zich zou kunnen vestigen in Kinshasa. Verder merkt verzoeker op dat verweerder niet uitlegt hoe verzoeker contacten zou kunnen onderhouden met zijn familie in Goma via het Facebookaccount van

zijn echtgenote eenmaal hij zich in Kinshasa bevindt vermits de echtgenote in België zal blijven en verder ook niet wordt uitgelegd welke andere mogelijkheden tot contact deze zouden kunnen zijn. Wat de relatie met zijn broer J.-P. betreft citeert verzoeker uit zijn verklaringen hierover tijdens het persoonlijk onderhoud van 22 juli 2021 en merkt op dat dit er in feite niet toe doet aangezien volgens verweerder J.-P. in Goma woont en niet in Kinshasa. Er blijkt wel uit dat verzoeker geen hulp wil of kan krijgen van J.-P. en verzoeker stelt dat zijn verklaring dat hij niet weet waar J.-P. zich bevindt sinds zijn vertrek uit België moet begrepen worden in de zin dat hij er niets mee te maken wil hebben. De vele reacties van de echtgenote op de foto's van J.-P. doen daar volgens verzoeker niets van af en hij wijst erop dat J.-P. het Facebookaccount van de echtgenote van verzoeker recent heeft geblokkeerd. Verzoeker stelt niet te weten wie Z.Z.D. is en dat zijn moeder hem haar zoon noemt wil niets zeggen *"daar in Congo elke vrouw of man van middelbare of oudere leeftijd een jongeman haar of zijn "zoon" noemt"*. Verder betoogt verzoeker dat niet kan ingezien worden welk voordeel verzoeker kan halen uit de bezoeken van zijn ouders aan België wanneer hij zich in Kinshasa bevindt en dat hetzelfde geldt voor de vaststelling dat zijn echtgenote en kinderen de afgelopen 20 jaar éénmaal naar Congo zijn gereisd en dat twee zussen die in België wonen al familie bezocht hebben in Goma. Verzoeker meent dat de bewering van verweerder *"dus de familiale banden staan wel duidelijk vast en ze zijn voor u beschikbaar"* niet duidelijk maakt over welke beschikbaarheid het gaat wanneer verzoeker in Kinshasa zal zijn. Tenslotte stelt verzoeker dat hij inderdaad een familiaal netwerk in België heeft maar dat waar verweerder stelt *"Deze personen zijn dan wel niet aanwezig in Kinshasa of Congo, maar kunnen wel vanuit België een bijdrage leveren om een leven op te bouwen ter plaatse"*, *Hoe dat zou moeten gebeuren, legt verweerder evenwel niet uit. Door hem morele steun te geven, wellicht..."*.

Met betrekking tot het visumdossier van F. en de zogezegde winkel in Kinshasa betoogt verzoeker in hoofdde dat het om privacygevoelige informatie gaat en dat het Grondwettelijk Hof bij het onderzoek van de overeenstemming met artikel 48/6 § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet met hogere rechtsnormen ook rekening hield met verschillende artikelen van de Algemene Verordening Gegevensbescherming. Ook hier heeft verzoeker geen toestemming gegeven om dit visumdossier te raadplegen en het is niet duidelijk hoe verweerder daarvan in bezit is gekomen en verzoeker meent dat, tenzij verweerder het tegendeel aantoont, dit op een onwettige wijze is gebeurd en dat het visumdossier dus uit de debatten moet geweerd worden. In ondergeschikte orde argumenteert verzoeker als volgt: *"kennelijk wil verweerder hiermee aantonen dat de vader van verzoeker een winkel zou hebben in Kinshasa. Dat is niet zo. In een mail van 26 november 2023 (stuk 4) legt de vader van verzoeker uit dat om een winkel te openen, waar dan ook in Congo, dit dient geregistreerd te worden in Kinshasa. Dit gaat veel sneller wanneer men een "facilitateur" (bemiddelaar, stroman) heeft. Deze richt dan een tijdelijke winkel op in Kinshasa en vervolgens wordt deze overgebracht naar Goma. Uit een van de documenten blijkt dat de vader een winkel in Goma geopend heeft op 29 juli 2016. Een ander, moeilijk leesbaar, document betreft een wijziging, en het adres in Kinshasa vermeid in de bestreden beslissing wordt aangeduid als "ancienne adresse" (oud adres), wat bevestigt dat de winkel van Kinshasa werd overgebracht naar een ander adres. De meest recente documenten dateren van 2016, en niets wijst er op dat de vader nu een winkel zou hebben in Kinshasa. De bewering van verweerder slaat bijgevolg nergens op. Er valt overigens niet in te zien hoe de vader van verzoeker tegelijkertijd een winkel zou kunnen hebben in Goma en in Kinshasa, nu deze steden op een afstand van enkele duizenden kilometers van mekaar liggen en de enige snelle verbinding er een is per vliegtuig. Wat het "NMU" document betreft: het valt op dat op bladzijde 2 en 3 niet minder dan vijfmaal het woord "vermoedelijk" gebruikt wordt, hetgeen de zwakke bewijswaarde ervan aantoont. Volgens de nota 24 op biz. III blijkt uit de tag van Zig Zag Daniel dat deze uit Kinshasa komt, maar dat is onleesbaar."*

Wat de medische en psychische problemen van verzoeker betreft merkt verzoeker op dat het niet betwist is dat bij het onderzoek naar een binnenlands beschermingsalternatief rekening dient gehouden te worden met zulke problemen. Wat de stelling van verweerder dat de klinisch psycholoog en psychotherapeut V. geen psycholoog is meent verzoeker dat de bedoeling van deze stelling niet duidelijk is, tenzij om zijn beroepsbekwaamheid in vraag te stellen en merkt ook op dat de stelling dat deze persoon niet terug te vinden zou zijn in de database van de psychologencommissie niet te controleren valt aangezien verweerder daarvan geen enkel stuk aanbrengt. Verzoeker citeert vervolgens uit het arrest van 22 september 2023 inzake het attest van de voornoemde deskundige van 5 juli 2023 en stelt dat het arrest besluit dat niet zonder meer kan gesteld worden dat zijn huidige ernstige psychologische problemen geen of niet ook verband zouden houden met de eerder door verzoeker ondergane vervolging. Hij wijst erop dat dit deel uitmaakt van het gezag van gewijsde van het arrest. Verder wijst verzoeker erop dat verweerder toegeeft dat er financiële barrières bestaan voor de toegang tot de gezondheidszorg maar dat er niet concreet wordt aangegeven hoe deze barrières kunnen worden overwonnen. Hij stelt dat het begrip financiële barrières nog een understatement is *"puisque avec une couverture thérapeutique des services psychiatriques limitée à cinq pour cent, la grande majorité des personnes ayant besoin de tels services"*

n'y ont pas accès" (OSAR, République démocratique du Congo: accès à des soins psychiatriques, 28 februari 2022, www.osar.ch)».

Hij herhaalt dat het allesbehalve zeker is dat verzoeker in Kinshasa zal kunnen werken en stelt dat verweerder niet aantoonde dat een arbeidsongeschikt persoon in Kinshasa een uitkering ontvangt. Zijn echtgenote ontvangt zelf een uitkering van de mutualiteit en kan dus moeilijk geld sturen naar haar man en verweerder toont niet aan dat de schoonouders van verzoeker en de familie in Goma hem geld kunnen toesturen. Verzoeker wijst er tenslotte nog op dat het algemeen bekend is dat de PTSS van een vluchteling verergert wanneer deze naar zijn land van herkomst terugkeert en dat kan ook het geval zijn wanneer hij naar een andere streek in het land van herkomst terugkeert. Verweerder laat na dit te onderzoeken en acht de zorgvuldigheidsplicht en motiveringsplicht geschonden en dit risico is des te groter wanneer hij in Kinshasa de geborgenheid van zijn gezin ontbeert. Hij besluit dat *"een binnenlands beschermingsalternatief veronderstelt dat men op die bepaalde plaats een "normaal leven" kan leiden (UNHCR, Guidelines on international protection: Internal flight or relocation alternative within the context of article 1A(2) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the status of refugees, 23 juli 2003, biz. 3 punt 6). Uit het voorgaande blijkt overduidelijk dat dat geenszins het geval is."*

In ondergeschikte orde betoogt verzoeker inzake de uitsluiting van de subsidiaire bescherming dat de juistheid van de stelling dat er geen redenen bestaan om uitspraak te doen over het bestaan in hoofde van verzoeker van een reëel risico op ernstige schade omdat artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet niet verplicht om de voorwaarden voor toekenning van subsidiaire bescherming na te gaan alvorens te besluiten tot uitsluiting, moet worden nagegaan. Verweerder adviseert immers dat een verwijderingsmaatregel niet strijdig is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet vermits op grond van artikel 48/5 § 3 een binnenlands beschermingsalternatief beschikbaar is. Dit impliceert volgens verzoeker dat verweerder aanvaardt dat verzoeker voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verder betwist verzoeker niet dat hij op 18 juni 2012 door de correctionele rechtbank werd veroordeeld voor een ernstig misdrijf en gedraagt zich, gele op de rechtspraak van het Hof van Justitie, naar de wijsheid met betrekking tot de vraag of hij dient uitgesloten te worden van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij noteert evenwel dat voor verweerder deze feiten niet ernstig genoeg zijn om hem uit te sluiten van de vluchtelingenstatus, vermits hij voordien geen gevolg gaf aan de vraag van de DVZ om de vluchtelingenstatus in te trekken en merkt op dat voor de uitsluiting van de vluchtelingenstatus overigens aangetoond dient te worden te worden, naast een definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf, dat verzoeker een actuele bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving (HvJ 6 juli 2023, C-8/22, X en C-402/22, M.A.), *quod non*.

Verzoeker vraagt in hoofdorde hem te erkennen als vluchteling en in ondergeschikte orde hem het statuut van subsidiaire bescherming toe te kennen en te acteren dat verzoeker zich schikt naar de wijsheid van de Raad met betrekking tot de uitsluiting van subsidiaire bescherming.

2.2. Verzoeker voegt volgende stukken toe aan zijn verzoekschrift:

1. Bestreden beslissing;
2. Brief van DVZ aan de Congolese ambassade van 5 juli 2023;
3. Brief verzoeker aan DVZ 24 juli 2021;
4. Mail van de vader van verzoeker van 26 november 2023.

3. Verweernota

De commissaris-generaal (als verweerder aangeduid in het verzoekschrift) legt een nota van 11 december 2023 neer waarin zij ingaat op de argumenten in het verzoekschrift. Zij stelt dat verzoekers vluchtelingenstatus werd opgeheven in 2022; dat nergens wordt geponeerd dat verzoeker niet over de nationaliteit van de Democratische Republiek Congo (DRC) zou beschikken en dat het loutere feit dat hij meer dan 20 jaar niet meer in Congo is geweest en dat hij niet geregistreerd staat bij de Congolese ambassade, geen afbreuk doet aan het feit dat verzoeker zich kan richten tot zijn autoriteiten om een paspoort te krijgen. Met betrekking tot de algemene situatie van personen met verzoekers profiel in het intern beschermingsalternatief Kinshasa, benadrukt verweerder dat de COI Focus *"République Démocratique Congo. Situation des personnes d'origine Banyamulenge, Tutsie, Rwandaise à Kinshasa"* van 13 maart 2023 wel pertinent en nuttig is. Zij stelt verder dat de nadruk in de door verzoeker aangevoerde rapporten ligt op problemen voor personen die Kinyarwanda spreken, *rwandophones* zijn en dat het niet ernstig is dat verzoeker dergelijk element in zijn verzoekschrift volledig terzijde laat. Zij zet hierover uiteen dat *"volgens het EUAA rapport van 31 augustus 2023 de Banyamulenge Congolese Tutsi's zijn die in de Kivu provincies langs de Rwandese grens wonen en Kinyarwanda spreken (p. 2). Verder in dit rapport leest verweerder ook dat "according to Alice Wairimu Nderitu, the Special Adviser to the UN Secretary-General on the prevention of genocide, 'public hate speech and incitement to discrimination, hostility or violence are on the increase throughout the country, in particular with regard to Kinyarwanda*

speakers and the Banyamulenge minority" (p. 2). Waar in het Deens rapport wordt verwezen naar een bron die heeft gesteld dat "anyone perceived associated with Rwanda would face harsh discrimination in all parts of society", moet volgens verweerder ook verder worden gelezen daar dezelfde bron stelt dat "this discrimination against Rwandaphone people happens all across the DRC" (p. 13). Verder leest verweerder het volgende op deze pagina in het Deens rapport aangehaald door verzoeker. "Professor Bazonzi explained the Rwandaphone community in the DRC is perceived as foreign that has difficulties integrating into Congolese society. As such, any person belonging to the Banya ethnic groups (Banyamulenge, Banyarwanda) as well as Hutus and Tutsis are at risk of being discriminated against and harassed, according to the International humanitarian organisation in the DRC." Dat verzoeker aldus niet met Rwanda zal worden geassocieerd wordt dus onderstreept door het feit dat hij Swahili spreekt en geen Kinyarwanda spreekt. Hierbij benadrukt verweerder nog dat uit het administratief dossier blijkt dat de vader en moeder van verzoeker in Goma geboren zijn in respectievelijk 1957 en 1961, en dus allerm minst recent naar de DRC zijn verhuisd. Zijn familieleden beschikken ook over een Congolees paspoort".

Wat verder zijn persoonlijke omstandigheden betreft benadrukt de commissaris-generaal dat het geheel van de motieven in ogenschouw moet worden genomen en dat de in België gehanteerde 66 % arbeidsongeschiktheid op basis van de op basis van de gegevens die aan de mutualiteit ter beschikking werden gesteld, doet hieraan geen afbreuk, temeer daar verzoeker beschikt over een betrokken familiaal netwerk dat een bijdrage kan leveren om verzoekers leven in Kinshasa op te bouwen, en gelet op het feit dat verzoeker is opgeleid en verschillende talen beheerst.

De commissaris-generaal is het allerm minst eens met de stelling van verzoeker dat de informatie met betrekking tot zijn familieleden uit de debatten moet worden geweerd en wijst er op dat artikel 48/6, § 1, lid 4 van de Vreemdelingenwet gaat over elementen van de verzoeker die specifiek worden opgevraagd door de instanties belast met het onderzoek. Er werd niet aan verzoeker gevraagd om de sociale netwerk sites van de familieleden van verzoeker voor te leggen en de sociale netwerk sites betreffen open bronnen geconsulteerd door het CGVS. De commissaris-generaal wijst er vervolgens op dat er vele andere kanalen bestaan om contact te onderhouden met zijn familiaal netwerk dan een eigen Facebookaccount, dat het volstaat dat het redelijk karakter van het intern vestigingsalternatief, *in casu* in Kinshasa, wordt afgetoetst aan de persoonlijke omstandigheden van verzoeker en dat de bestreden beslissing niet dient op te nemen via welke kanalen verzoeker contact kan onderhouden.

Met betrekking tot de winkel van verzoekers vader in Kinshasa stelt de commissaris-generaal dat de conclusie van verzoeker dat het schrijven van verzoekers vader bevestigd wordt door het moeilijk leesbare document van 2016 niet wordt gesteund door de documenten beschikbaar in het visumdossier. Zij betoogt hierover dat "Op pagina 14/40 geeft het eerste luik de gegevens van de eigenaar (de vader van verzoeker) weer en hieruit blijkt dat het persoonlijk adres van verzoekers vader (als natuurlijk persoon die eigenaar is van de winkel) **in Kinshasa** is. Met betrekking tot de 'modifications relatives à l'établissement principale' (onderaan p. 14/40) staat het adres te Kinshasa (op de avenue Kimvula) van de winkel met de naam 'ETS B. B. K.' inderdaad opgegeven bij 'ancienne adresse'. Echter, er staat helemaal niets opgegeven bij 'nieuw adres'. Dit document toont dus helemaal niet dat het adres van de winkel overgezet werd naar een adres te Goma. Met betrekking tot de 'modifications relatives à l'établissement secondaire' (weliswaar moeilijk leesbaar) wordt hier melding gemaakt van het etablissement 'ETS' (als 'établissement **sécondaire**' – dus: een ander etablissement/winkel). Verder wordt hierbij geen adres opgegeven. Verweerder besluit dat dit document dus allerm minst een bevestiging is van de bewering dat de winkel in Kinshasa zou zijn overgebracht naar Goma. Bovendien beschikt het visumdossier meerdere documenten betreffende de zaak van de vader (ETS BBK) daterend van veel vroeger dan het jaar 2016, met name documenten van het jaar 2007".

De commissaris-generaal stelt verder dat verzoeker zelf gemakkelijk met zoekterm psychologencommissie kon vastgesteld hebben dat de heer V. niet wordt teruggevonden in hun database en voegt volledigheidshalve de hyperlink toe en stelt dat de psycholoog in het neergelegde attest geen inschrijvingsnummer opgeeft.

Wat de financiële barrières betreft om toegang te vinden tot psychologische begeleiding in Kinshasa merkt de commissaris-generaal op de bewijslastverdeling bij de toepassing van een intern vestigingsalternatief zoals voorzien in artikel 48/5 § 3 van de Vreemdelingenwet op zich geen afbreuk doet aan de medewerkingsplicht die op de schouders van verzoeker rust en die inhoudt dat hij de bevoegde instanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en vluchtrelaas. Zij wijst erop dat verschillende vaststellingen werden gedaan met betrekking tot verzoekers familiaal netwerk en dat uit de informatie van het CGVS blijkt dat verzoeker geen waarachtige verklaringen aflegde over het contact met zijn broer. Zij wijst erop dat indien verzoeker meent dat zijn familie de wil en/of de capaciteit(en) niet heeft om hem duurzame en/of effectieve steun te bieden, hij dit *in concreto* dient aan te tonen en hij niet kan volstaan met een loutere bewering dat zij hem geen steun willen of kunnen bieden.

De commissaris-generaal stelt verder dat de loutere verwijzing naar een arrest van de Raad van State, dat overigens betrekking heeft op een cassatieberoep tegen een beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreffende een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, geenszins volstaat om aan te tonen dat op basis van de medisch-psychologische problematiek van verzoeker in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade kan worden afgeleid in het geval van een vestiging in Kinshasa. Zij benadrukt de motieven opgenomen in de bestreden beslissing over de mogelijkheden in Kinshasa voor wat betreft psychologische begeleiding en zijn familiaal netwerk.

4. Aanvullende Nota

Verzoeker legt ter terechtzitting een aanvullende nota neer waarbij volgende nieuwe elementen worden toegevoegd:

1. Public Library of US Diplomacy, *"Rwandophonie: What it is and what it means – The View from Kinshasa"*, 5 June 2009;
2. UNHCR, *"UNHCR Position on returns to North Kivu, South Kivu, Ituri and adjacent areas in the Democratic Republic of Congo affected by ongoing conflict and Violence – Update III"* van November 2022;
3. Forced Migration Review, *"Democratic Republic of Congo. Past. Present. Future?, Issue 36"*, November 2010;
4. Vonnis van het Vredegerecht van het eerste kanton van Aalst.

5. Voorafgaand

5.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de Richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de Richtlijn 2013/32/EU. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten

die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

6.2. Het is niet betwist dat verzoeker afkomstig is uit Goma en er tot zijn vertrek op vijftienjarige leeftijd uit de DRC in 2002 verbleven heeft. Evenmin is betwist dat verzoeker de Congolese (DRC) nationaliteit bezit en tot de Hutu etnie behoort. Verzoeker werd door verwerende partij erkend als vluchteling op 5 juni 2002.

Verzoeker werd op 3 oktober 2005 door de Rechtbank van Eerste Aanleg in Dendermonde veroordeeld tot een gevangenisstraf van 8 maanden met uitstel van tenuitvoerlegging gedurende een termijn van vijf jaar wegens diefstal, opzettelijke verwondingen of slagen en bedreiging met gebaren of zinnebeelden. Op 18 juni 2012 werd verzoeker door de Rechtbank van Eerste Aanleg van Dendermonde veroordeeld tot een gevangenisstraf van twee jaar met uitstel gedurende een termijn van vijf jaar voor de helft van de opgelegde gevangenisstraf van twee jaar wegens verkrachting en aanranding van de eerbaarheid van twee minderjarigen van dertien en vijftien jaar op het ogenblik van de feiten, die zich hebben voorgedaan op 10 juni en 19 juni 2008. Op 24 december 2012 wordt verzoeker door de Rechtbank van Eerste Aanleg van Dendermonde veroordeeld tot een gevangenisstraf van zes maanden met uitstel gedurende een termijn van drie jaar wegens het bezit van cocaïne.

Na een vraag vanwege de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op 7 mei 2018 om de mogelijkheid van de intrekking van de vluchtelingenstatus na te gaan en een advies te verlenen in het kader van een eventuele verwijderingsmaatregel, wordt de vluchtelingenstatus door verwerende partij opgeheven op 22 september 2021 in toepassing van artikel 55/3 van de Vreemdelingenwet omdat de omstandigheden op

grond waarvan verzoeker de status van vluchteling werd toegekend zodanig waren gewijzigd dat deze bescherming niet langer nodig was. De opheffing van de vluchtelingenstatus werd door de Raad bevestigd in zijn arrest van 2 september 2022.

Het tweede verzoek om internationale bescherming ingediend door verzoeker vanuit het gesloten centrum in Brugge is gebaseerd op zijn vrees voor vervolging omwille van zijn Hutu-etnie in Goma, dat volgens verzoeker geteisterd wordt door opflakkerend geweld tegen de Hutu bevolking. Hij stelt in dit verband dat zijn oom eind april – begin mei 2023 door de rebellengroep M23 werd vermoord en vreest dat hij als Hutu ook een doelwit zal zijn van de rebellengroep M23. Zoals hierboven reeds aangehaald werd inzake het volgend verzoek aanvankelijk een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) genomen door de commissaris-generaal. Deze beslissing werd ingetrokken en het verzoek werd ontvankelijk verklaard op 10 augustus 2023.

In zijn arrest nr. 294 534 van 22 september 2023 vernietigde de Raad de beslissing van de commissaris-generaal van 30 augustus 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus onder meer omdat de beschikbare landeninformatie met betrekking tot de situatie van de Hutu-bevolking in Oost Congo en Noord Kivu in het administratief dossier waarop de commissaris-generaal zich baseerde, niet voldoende recent was om het actuele risico op vervolging voor een persoon met verzoekers profiel naar behoren te kunnen inschatten en dat de bronnen die dateren van 2023 niet voldoende specifieke informatie bevatten over de situatie van de Hutu-bevolking in verzoekers regio van herkomst, terwijl uit de meest recente informatie bijgebracht door beide partijen bleek dat een belangrijke stijging van het geweld heeft plaatsgevonden sinds eind 2022 en dat het conflict in de regio een steeds nadrukkelijker etnische dimensie lijkt te krijgen. Verder nam de Raad er akte van dat in zoverre in het advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet ook gewag werd gemaakt van de beschikbaarheid van een intern vluchtalternatief voor verzoeker, in elk geval werd erkend dat de veiligheidssituatie voor verzoeker dermate problematisch was dat zij geen terugkeer naar zijn regio van herkomst toeliet. De Raad wees er ook ten overvloede op dat indien na verder onderzoek zou worden vastgesteld dat verzoeker beantwoordt aan de materiële voorwaarden van de vluchtelingendefinitie, bij de beoordeling conform artikel 48/5 § 3 van de Vreemdelingenwet van de effectieve toegang tot bescherming en de mate waarin redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij er zich vestigt in het kader van het onderzoek naar het bestaan van dergelijk binnenlands beschermingsalternatief, terdege rekening dient te worden gehouden met de specifieke individuele omstandigheden van verzoeker, waaronder de ernstige psychologische problemen van verzoeker en de blijvende psychologische zorg die hij nodig heeft, die door verzoeker gestaafd en door de commissaris-generaal erkend worden en het gegeven dat verzoeker reeds meer dan tweeëntwintig jaar in België woont en in de DRC nooit elders dan in Goma heeft gewoond.

6.3. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat uit verzoekers verklaringen en de door hem neergelegde documenten blijkt dat verzoeker afkomstig is uit Goma, Noord-Kivu, waar hij een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanhaalt maar dat na grondig onderzoek van alle elementen de commissaris-generaal van mening is dat er *“een intern vluchtalternatief overeenkomstig artikel 48/5 § 3 van de Wet van 15 december 1980”* op hem van toepassing is en dat uit de aan het administratief dossier toegevoegde objectieve informatie blijkt dat verzoeker zich kan hervestigen in Kinshasa.

Artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet luidt:

“Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst :

a) geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of

b) toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van § 2;

en hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.

Bij de beoordeling of de asielzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst overeenkomstig het eerste lid, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.”

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 8 (binnenlandse bescherming) van de Richtlijn 2011/95/EU dat luidt als volgt:

“1. Als onderdeel van de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming kunnen de lidstaten vaststellen dat een verzoeker geen behoefte heeft aan internationale bescherming, indien hij in een deel van het land van herkomst:

a) geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt; of
b) toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 7, en hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.

2. Bij de beoordeling of een verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst overeenkomstig lid 1, houden de lidstaten bij hun beslissing over het verzoek rekening met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in overeenstemming met artikel 4. Daartoe zorgen de lidstaten ervoor dat zij beschikken over nauwkeurige en actuele informatie uit relevante bronnen, zoals de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor vluchtelingen en het Europees Ondersteuningsbureau voor asielzaken.”

Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal onmiddellijk, na de vaststelling van verzoekers regio van herkomst in de Democratische Republiek Congo overgaat tot de beoordeling van Kinshasa als “intern vluchtalternatief” (hierna wordt overeenkomstig de bewoordingen van artikel 8 van de Kwalificatierichtlijn de term ‘binnenlandse bescherming’ gebruikt). Hieruit blijkt impliciet maar zeker dat de commissaris-generaal heeft vastgesteld, na verder onderzoek na het vernietigingsarrest van de Raad, dat voor verzoeker een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet wordt aangenomen ten aanzien van Goma, Noord-Kivu, de regio van herkomst van verzoeker in de Democratische Republiek Congo, het enige land waarvan hij de nationaliteit bezit.

Het reeds geciteerde artikel 8 van de Kwalificatierichtlijn definieert immers het begrip “binnenlandse bescherming”. Het adjectief “binnenlands” impliceert dat dit begrip enkel mag worden toegepast nadat is vastgesteld dat de verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt in zijn regio van herkomst in zijn land van nationaliteit. Anders zou het immers niet nodig zijn om na te gaan over verzoeker beschikt over een binnenlands beschermingsalternatief elders in het land. De regio van herkomst moet daarbij begrepen worden als de regio waarvan de verzoeker afkomstig is, woonde of gevestigd was met een zekere permanentie voor zijn vertrek uit het land (zie ook EU AA, “Qualification for International Protection. Judicial Analysis”, January 2023, p. 141-142). In de bestreden beslissing worden geen andere redenen aangehaald dan het bestaan van een binnenlandse bescherming in Kinshasa voor verzoeker om de vluchtelingenstatus te weigeren. Het betoog in het verzoekschrift dat de commissaris-generaal aanvaardt dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft indien hij moet terugkeren naar Goma, wordt verder ook niet betwist in de verweernota van de commissaris-generaal.

Hieruit volgt dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft ten aanzien van zijn regio van herkomst, Goma, Noord-Kivu.

6.4. De vraag die vervolgens moet beantwoord worden is of er voor verzoeker actueel binnenlandse bescherming bestaat in de Democratische Republiek Congo.

De Raad herinnert eraan dat het doel en de door de wetgever gekozen bewoordingen aangeven dat in het kader van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet het aan de asielinstanties toekomt aan te tonen dat er, enerzijds, een deel van het land van herkomst bestaat waar de verzoeker geen reden heeft om te vrezen voor vervolging of geen reëel risico loopt op ernstige schade, en, anderzijds, dat redelijkerwijs kan worden verwacht dat verzoeker zich in dat deel van het land kan vestigen voor zover hij in de mogelijkheid is om op een veilige en wettige manier naar dat deel van het land te reizen en er toegang toe te krijgen. De asielinstanties moeten tevens aantonen dat zij bij het bepalen van een binnenlands beschermingsalternatief naar behoren rekening hebben gehouden met de algemene omstandigheden en veiligheidssituatie in dat deel van het land alsook met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker. Het gaat om cumulatieve voorwaarden die dus beide moeten vervuld zijn vooraleer toepassing kan worden gemaakt van het intern beschermingsalternatief. De beoordeling inzake een intern vluchtalternatief moet steeds op individuele basis gebeuren.

Voor de verzoeker blijft de samenwerkingsplicht gelden met dien verstande dat hij in de mogelijkheid wordt gesteld om zijn opmerkingen te laten gelden met betrekking tot het voorgestelde vestigingsalternatief.

De Raad merkt voorafgaandelijk nog op dat in de door verzoeker bijgebrachte UNHCR “Position on returns to North Kivu, South Kivu, Ituri and adjacent areas in the Democratic Republic of Congo affected by

ongoing conflict and Violence – Update III” van November 2022, UNHCR het niet passend acht voor Staten om internationale bescherming te weigeren aan vluchtelingen afkomstig uit deze regio op grond van een verondersteld *“internal flight alternative to other parts of the DRC, unless the applicant has strong and pre-existing links to the suggested area of relocation. At a minimum, such links need to comprise an ability to speak the local language, as well as having family or other substantial connections in the area in question”* (UNHCR, par. 27).

6.4.1. Wat betreft de voorwaarde van veiligheid is hieraan voldaan wanneer de verzoeker in het voorgestelde hervestigingsgebied geen (nieuw) risico loopt op vervolging of ernstige schade. Betrouwbare en actuele informatie over de veiligheidssituatie in het voorgestelde gebied van hervestiging zijn essentieel in het beoordelen van de redelijkheid van het voorgestelde gebied waar de verzoeker binnenlandse bescherming kan genieten. Conform artikel 8 van de Kwalificatierichtlijn moeten de asielinstanties ook bij de beoordeling van binnenlandse bescherming ervoor zorgen dat zij beschikken over nauwkeurige en actuele informatie uit relevante bronnen, waaronder het UNHCR en EUAA.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat uit objectieve informatie blijkt dat verzoeker zich kan hervestigen in Kinshasa. Met betrekking tot de beoordeling van de veiligheidssituatie in het door de commissaris-generaal geïdentificeerde gebied van binnenlandse bescherming, Kinshasa wordt in de bestreden beslissing vooreerst gesteld dat niets toelaat te veronderstellen dat de huidige situatie in Kinshasa kan worden geanalyseerd als een situatie van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict. Verzoeker betwist dit niet en het rechtsplegingsdossier bevat geen elementen die op het tegendeel wijzen. Daargelaten dat artikel 48/4 §2 c) verwijst naar een *“internationaal of binnenlands gewapend conflict”*, stelt de Raad vast dat in Kinshasa geen sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Dit volstaat uiteraard niet om te besluiten dat verzoeker in Kinshasa geen (nieuw) risico loopt op vervolging of ernstige schade.

Ook moet immers nagegaan worden of verzoekers specifieke profiel als persoon behorende tot de Hutu-etnie afkomstig uit Goma als dusdanig aanleiding zou kunnen geven tot een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade indien hij zich zou hervestigen in Kinshasa. Hierover wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd *“De commissaris-generaal is van mening dat u geen vrees voor vervolging koestert of geen reëel risico op ernstige schade loopt in Kinshasa. U verklaarde zelf nog dat mensen in Democratische Republiek Congo mensen die afkomstig zijn uit het oosten zien als verraders, alsof jullie mensen zijn die tot Rwanda behoren (notities persoonlijk onderhoud CGVS dd. 23/08/2023 p. 18). U maakte hieromtrent echter geen vrees concreet, u kwam niet verder dan verklaren dat niemand van het oosten een hoge positie bekleedt en dat ze je kunnen herkennen omdat je Swahili spreekt. U toont niet aan dat u door uw herkomst uit het oosten, als Hutu-zijnde, een risico op het lijden van ernstige schade loopt, noch beschikt het CGVS over landeninformatie die hierop zou wijzen. Het CGVS beschikt daarentegen wel over informatie dat er een toenemende vijandigheid is in Congo ten aanzien van mensen van de Tutsi etnie, hetgeen niet op u van toepassing is”*.

De commissaris-generaal voegde met betrekking tot de situatie in Kinshasa de *“COI Focus. République Démocratique du Congo. Situation des personnes d'origine banyamulenge, tutsi, rwandaise à Kinshasa”* van 13 maart 2023 toe aan het administratief dossier. De andere objectieve bronnen met betrekking tot de situatie in de Democratische Republiek Congo die aan het administratief dossier zijn toegevoegd hebben betrekking op de veiligheidssituatie in Goma en de behandeling van terugkeerders door de Congolese autoriteiten, en de toegang tot gezondheidszorg in de DRC en Kinshasa maar niet op de veiligheidssituatie of behandeling van etnische groepen in Kinshasa. De bestreden beslissing specificeert niet op welk rapport de commissaris-generaal zich baseert wat de situatie in Kinshasa betreft, maar bij gebrek aan andere bronnen in het administratief dossier over Kinshasa kan aangenomen worden dat zij zich daarbij baseert op de voormelde COI Focus.

Deze COI Focus heeft enkel betrekking op de situatie van personen van Banyamulenge, Tutsi of Rwandese oorsprong en maakt melding, wat de situatie in Kinshasa betreft, van een zekere vijandigheid tegen deze groepen en van het feit dat de Congolese overheden regelmatig het xenofob discours dat aanzet tot discriminatie en geweld tegen de ‘rwandaphone’ gemeenschap alsook de Banyamulenge, Tutsi of andere gemeenschappen, veroordelen. Een aantal bronnen betreuren de straffeloosheid voor de auteurs van dergelijke daden (COI Focus, p. 7-8).

Verzoeker is van Hutu origine. In haar verweernota benadrukt de commissaris-generaal het nut en de pertinentie van dit rapport maar lijkt daarbij enkel als argument aan te voeren dat *“net zoals dit rapport van de EUAA waarnaar wordt verwezen in het verzoekschrift behandelt dit rapport de situatie van de*

Banyamulenge in Kinshasa" (verweernota, punt 2.3.). In het door verzoeker bijgebrachte rapport van EUAA, "COI Query Response, Democratic Republic of Congo. Treatment of the Banyamulenge by society and the state in North Kivu and Kinshasa; state protection available", July 2020 to 30 August 2023, van 31 augustus 2023 wordt uiteengezet dat de Banyamulenge Congolese Tutsi zijn die in de Kivu provincies langs de Rwandese grens wonen en Kinyarwanda spreken en dat zij pejoratief worden benoemd als "Rwandaphones" en vaak geïsoleerd in sektarisch geweld wanneer de spanningen met Rwanda oplopen. Uit het rechtsplegingsdossier kan niet blijken dat verzoeker zich ooit heeft geprofileerd als Banyamulenge, Tutsi of Rwandees maar steeds als Hutu afkomstig uit Goma zodat de relevantie van informatie over de behandeling van personen van Banyamulenge, Tutsi en Rwandese origine, waartoe de COI Focus van 13 maart 2023 beperkt is, niet kan blijken. Het onderwerp van het door verzoeker bijgebrachte EUAA rapport is eveneens beperkt tot de Banyamulenge maar bevat wel een sectie "Treatment in Kinshasa" waarin wordt gesteld dat in een rapport van de Danish Immigration Service (DIS) een internationale humanitaire organisatie wordt geciteerd die stelt dat "anyone perceived associated with Rwanda would face harsh discrimination in all parts of society in Kinshasa as ethnic or religious background in the city can play potential risk factors".

Het eveneens door verzoeker bijgebrachte rapport van Asylos, «République Démocratique du Congo (RDC) : Situation des Banyamulenge (Tutsi ou Banyarwanda)" van oktober 2023 stelt dat "les Banyarwanda, dans la province du Sud Kivu nommés Banyamulenge, sont composés de Hutus, de Tutsis et de Batwa qui vivent dans la province du Kivu en RDC, mais leurs origines contestées créent des tensions liées à la citoyenneté et à la terre avec les ethnies «autochtones» de la région. Les Banyarwanda se sont installés en RDC ou précédemment dans le Congo belge dans des époques différentes ; les Banyamulenge sont arrivés dans le Sud Kivu dans le dix-huitième et dix-neuvième siècles."

Het rapport van Danish Immigration Service, "Democratic Republic of the Congo. The socio-economic conditions in Kinshasa" waarnaar verwezen wordt in de EUAA COI Query stelt dat "The international humanitarian organisation in the DRC stated anyone perceived associated with Rwanda would face harsh discrimination in all parts of society. Moreover, the source stressed that this discrimination against Rwandaphone people happens all across the DRC. Professor Bazonzi explained the Rwandaphone community in the DRC is perceived as foreign that has difficulties integrating into Congolese society. As such, any person belonging to the Banya ethnic groups (Banyamulenge, Banyarwanda) as well as Hutus and Tutsis are at risk of being discriminated against and harassed, according to the International humanitarian organisation in the DRC" (DIS, p. 13).

Waar de commissaris-generaal in haar verweernota stelt "dat de nadruk in deze rapporten ligt op de problemen voor personen die Kinyarwanda spreken, rwandaphones zijn" (eigen cursivering en onderstreping) en dat het DIS rapport ook stelt dat "this discrimination against Rwandaphone people happens all across the DRC" kan geen abstractie gemaakt worden van het gegeven de internationale humanitaire organisatie in Congo waarnaar het rapport verwijst uitdrukkelijk stelt dat naast personen die tot de Banya ethnische groepen behoren ook Hutus en Tutsis het risico lopen om gediscrimineerd en lastiggevallen of geïntimideerd te worden. Dat het rapport van DIS minder recent is dan de COI Focus van verwerende partij doet als dusdanig geen afbreuk aan de waarde ervan voor het voorliggende geval, nu het DIS rapport ook refereert aan de situatie van Hutus in Kinshasa, wat niet het geval is voor de COI Focus.

Verzoeker argumenteert, op basis van de door hem door middel van een aanvullende nota neergelegde rapporten, dat in de verweernota ten onrechte wordt getracht de term 'Rwandaphones' te herleiden tot personen die Kinyarwanda, de taal gesproken in Rwanda, spreken. In het document van het Public Library of US Diplomacy, van 5 juni 2009 leest de Raad het volgende: "The literal meaning of "Rwandophone" is someone who speaks Kinyarwanda, the common language of Hutus and Tutsis in Rwanda, as well as in parts of eastern DRC and Southern Uganda. For the purpose of this analysis, "Rwandophone" is defined as anyone resident in the DRC with Rwandan ancestry. This category includes Hutus and Tutsis who settled in the Kivus several centuries ago, as well as Hutus and Tutsis who emigrated to the Kivus in the 20th century" (paragraaf 2). Zoals opgemerkt door de vertegenwoordigster van de commissaris-generaal blijkt hieruit enkel dat een ruimere definitie werd gehanteerd in de context van het rapport van de betrokken ambassadeur zodat hieruit niet als dusdanig kan worden afgeleid dat algemeen aanvaard is dat de term "rwandaphones" niet enkel op het taalkundig criterium slaat. Evenwel stelt de Raad ook vast dat de door de commissaris-generaal aangemerkte passages in het rapport van DIS aangeven dat "in het bijzonder" (in particular, p. 2) personen die Kinyarwanda spreken het voorwerp zijn van discriminatie, haatspraak en geweld dat in opmars is in het gehele land, wat ook inhoudt dat ook andere groepen hiervan het slachtoffer zijn. Hutus en Tutsis worden daarbij ook genoemd door de internationale humanitaire organisatie in de Democratische Republiek Congo, zoals blijkt uit het citaat uit het rapport.

De stelling dat iedere persoon die wordt geassocieerd met Rwanda zou worden geconfronteerd met grove discriminatie wordt ook aangehaald in het onderdeel van het rapport dat handelt over toegang tot onderwijs en waarbij uitdrukkelijk wordt gesteld dat degelijke discriminatie zich niet beperkt tot het onderwijssysteem. De volledige passage luidt als volgt: *“When asked whether there are any cultural or ethnic barriers to the educational system in Kinshasa, the source stated that anyone perceived as being associated with Rwanda would face harsh discrimination – not just within the educational system – but in all parts of society. Moreover, the sources stressed that this discrimination against Rwandaphone people happens all across the DRC. As such, any person belonging to any of the Banyarwanda ethnic groups (Banyamulenge, Banyarwanda, Banyambisha) as well as Hutus and Tutsis are at risk of being discriminated against and harassed. The source has even heard of people not belonging to of these ethnic groups being attacked because the attackers thought the victims merely looked like Tutsis. The source explained that there has been tensions between Rwandaphone people and other ethnic groups in the DRC since colonial times, but since 2020, there has been a dramatic increase in hate speech against people associated with Rwanda on social media and elsewhere due to the increasing tensions between the two countries. This increase in hate speech has resulted in an increase in attacks on Rwandaphone people in the DRC, including in Kinshasa”* (DIS, p. 40)”. In de notities van het interview met Professor Bazongi dat als annex is opgenomen in het rapport identificeert deze professor de Banyamulenge dan weer als de enige groep waarmee in Kinshasa problemen zijn maar bestempelt dit eerder als een probleem van integratie en zelfs *“zelf victimisatie”* door deze groep.

De beschikbare rapporten geven geen uitsluitend over de vraag of een persoon met verzoekers profiel, een persoon van Hutu origine die geen Kinyarwanda spreekt en ook geen Lingala maar wel Frans, die sinds 2002 niet meer in de Democratische Republiek Congo is geweest en dit land op 15-jarige leeftijd heeft verlaten, als dusdanig omwille van zijn afkomst uit Goma en ethnische origine, in geval van terugkeer naar Kinshasa, zal worden gepercipieerd als iemand die met Rwanda geassocieerd wordt.

Uit dit alles blijkt dat de beschikbare landeninformatie met betrekking tot de risico's die Hutus uit Oost-Congo lopen om louter op basis van hun ethnische afkomst met vervolging of dermate ernstige vormen van discriminatie geconfronteerd te worden dat deze met vervolging kan worden gelijkgesteld worden niet eenduidig is. Wel wordt in de door verzoeker aangebrachte rapporten wel minstens aangegeven dat Hutus in Kinshasa riskeren gediscrimineerd en lastiggevallen te worden en dat personen die met Rwanda worden geassocieerd geconfronteerd worden met grove discriminatie. Het is niet mogelijk om op basis van de beschikbare landeninformatie te besluiten dat elke persoon van Hutu origine uit Goma, die de voorbije twintig jaar niet in de DRC is geweest, louter omwille van zijn afkomst in geval van terugkeer naar Kinshasa met dermate ernstige discriminatie zou worden geconfronteerd dat dit met vervolging kan worden gelijkgesteld. De beschikbare landeninformatie is immers te weinig specifiek over de aard en graad van discriminatie die dergelijke persoon te wachten staat in Kinshasa. Daarentegen blijkt wel dat er een reëel risico is dat personen met verzoekers profiel op basis van hun Hutu origine gediscrimineerd en lastiggevallen/geïntimideerd worden.

Daaruit volgt in elk geval wel dat, gelet op de door verzoeker bijgebrachte landeninformatie, de COI Focus van 13 maart 2023, waarop de bestreden beslissing uitsluitend is gebaseerd met betrekking tot de veiligheidssituatie in Kinshasa, niet kon volstaan voor de commissaris-generaal om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging koestert in Kinshasa omdat *“U toont niet aan dat u door uw herkomst uit het oosten, als Hutu-zijnde, een risico op het lijden van ernstige schade loopt, noch beschikt het CGVS over landeninformatie die hierop zou wijzen. Het CGVS beschikt daarentegen wel over informatie dat er een toenemende vijandigheid is in Congo ten aanzien van mensen van de Tutsi etnie, hetgeen niet op u van toepassing is”*.

Hierboven werd er reeds op gewezen dat het aan de commissaris-generaal toekomt aan te tonen dat er een deel van het land van herkomst bestaat waar de verzoeker geen reden heeft om te vrezen voor vervolging of geen reëel risico loopt op ernstige schade. Daarbij moet de commissaris-generaal ervoor zorgen dat zij beschikt over nauwkeurige en actuele informatie uit relevante bronnen, waaronder het UNHCR en EUAA. Het valt niet in te zien waarom de commissaris-generaal, die over een gespecialiseerde documentatiedienst beschikt en zelf een rapport over de situatie van bepaalde ethnische minderheden in Kinshasa heeft opgesteld, geen kennis kon hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing van de hierboven besproken bronnen, waaronder een EUAA rapport, die door verzoeker werden voorgelegd en waaruit minstens blijkt dat personen van Hutu-herkomst in Kinshasa een risico lopen om te worden gediscrimineerd of lastiggevallen en dus relevant zijn voor het onderzoek naar de algemene veiligheidssituatie in Kinshasa voor personen met verzoekers profiel. Evenmin is duidelijk waarom de commissaris-generaal, in weerwil van artikel 8 van de Kwalificatierichtlijn, eveneens geen rekening houdt met het reeds door verzoeker in het kader van de procedure die aanleiding heeft gegeven tot het

vernietigingsarrest bijgebrachte UNHCR standpunt van November 2022 en het zelfs niet toevoegt aan de landeninformatie in het administratief dossier.

Hoe dan ook kan de Raad niet anders dan vaststellen dat de omstandigheid dat verzoeker afkomstig is uit Goma, waar momenteel een intern gewapend conflict heerst en de staat van beleg is afgekondigd, *in casu* een bijkomende risicofactor is die tot bijkomende voorzichtigheid noopt, ook bij het onderzoek van objectieve landeninformatie.

6.4.2. Verder stelt de Raad vast, na grondige analyse van verzoekers persoonlijke omstandigheden in het licht van hetgeen hierboven werd uiteengezet over de algemene en veiligheidsomstandigheden voor personen van Hutu origine afkomstig uit Goma in Kinshasa, dat niet redelijkerwijze van verzoeker kan verwacht worden dat hij er zich hervestigt na terugkeer naar de DRC.

Tot nu toe heeft het Hof van Justitie zich nog niet uitgesproken over de redelijkheidsvoorwaarde in artikel 8 van de Kwalificatierichtlijn. In zijn rechtspraak over artikel 3 van het EVRM heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens toepassing van een 'intern vluchtalternatief' aanvaard op voorwaarde dat de betrokken persoon op wettige en veilige wijze kan reizen naar en toegang heeft in een deel van het land van herkomst en redelijkerwijze kan verwacht worden dat hij er zich vestigt (EHRM, *Salah Sheekh v. The Netherlands*, Application no.1948/04, 11 January 2007, par. 143-144, EHRM, *K.A.B. v. Sweden*, Application no. 886/11, 5 September 2013, par. 80-85; EHRM, *A.A.M. v. Sweden*, Application no. 68519/10, 3 April 2014, par. 70-73). Ook UNHCR heeft in zijn "*Guidelines on International Protection No. 4. "Internal Flight or Relocation Alternative" within the context of Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees (HCR/GIP/03/04)*" van 23 juli 2003 een aantal criteria aangehaald die bij de toepassing van het de redelijkheidsvoorwaarde moeten worden in aanmerking genomen, met name "*it is necessary to assess the applicant's personal circumstances, the existence of past persecution, safety and security, respect for human rights, and possibility for economic survival*" (UNHCR, par. 24).

Wat betreft de redelijkheidsvoorwaarde in artikel 48/5 § 3 van de Vreemdelingenwet kan uit de EHRM rechtspraak en de UNHCR richtlijnen worden afgeleid dat dit geval per geval moet worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker, met name zijn leeftijd, geslacht, gezondheid, handicap, familiale situatie en relaties alsook zijn scholing en professionele achtergrond, alsook vervolging in het verleden. De verzoeker moet in het geïdentificeerde binnenlands beschermingsalternatief in staat zijn om er zijn mensenrechten uit te oefenen en de mogelijkheid hebben om te voorzien in zijn levensonderhoud in menswaardige omstandigheden. In het bijzonder moet de verzoeker toegang hebben tot (i) onderdak; (ii) basisdiensten zoals drinkbaar water en sanitair, gezondheidszorg en onderwijs; en (iii) mogelijkheden om te voorzien in levensonderhoud dan wel bewezen en duurzame steun inzake levensonderhoud.

6.4.2.1. Uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat verzoeker sinds 2002 in België verblijft, hier gehuwd is en twee kinderen heeft en Nederlands spreekt. Verzoeker verklaarde daarnaast Frans te spreken en begonnen te zijn met Lingala te leren (notities PO, 23 augustus 2023, p. 8) maar zijn moedertaal is Swahili. Ter terechtzitting benadrukt verzoekers advocaat dat verzoeker weliswaar verklaarde dat hij op een bepaald ogenblik Lingala is beginnen leren, maar dat dit geenszins betekent dat hij Lingala spreekt. Hierboven werd reeds gewezen op het feit dat UNHCR de mogelijkheid om de lokale taal van het geïdentificeerde gebied binnen de Democratische Republiek Congo te spreken als een minimumvoorwaarde aanduidt opdat kan besloten worden tot het voorhanden zijn van binnenlandse bescherming voor personen die afkomstig zijn uit onder meer Noord Kivu, wat het geval is voor verzoeker. In het reeds geciteerde DIS rapport leest de Raad in dit verband dat Lingala de "*lingua franca*" is in Kinshasa en andere grote steden in het land terwijl Swahili vooral gesproken wordt in de Oostelijke provincies en dat Frans wel de officiële taal is maar dat niet iedereen het spreekt omdat het vooral in scholen wordt onderwezen. Taal wordt als dusdanig niet beschouwd als een betekenisvolle bron van solidariteit als dusdanig maar volgens het rapport is het een belangrijke culturele identicator in de Democratische Republiek Congo ("*language has become an important cultural identifier in the Democratic Republic of Congo (DRC)*", DIS, p. 12). Er kan dus worden aangenomen dat het gebrek aan kennis van het Lingala minstens een factor is waar mee rekening moet worden gehouden in de beoordeling van Kinshasa als gebied waar verzoeker binnenlandse bescherming zou kunnen genieten.

Verzoeker verklaart tijdens het persoonlijk onderhoud gehouden op 6 november 2023 dat hij op zijn 18^e al een kind had en moest beginnen werken en voor hij naar de gevangenis ging geslaagd was voor de opleiding magazijnier. Uit zijn CV (administratief dossier, documenten neergelegd door de asielzoeker, stuk 13) blijkt dat hij deeltijds beroeps secundair onderwijs volgde in 2005 en gedurende een aantal

periodes heeft gewerkt als magazijnier en heftrucker tot februari 2018. Verzoeker legt ook een attest arbeidsongeschiktheid voor van het Nationaal Verbond van Socialistische Mutualiteiten waarin wordt geattesteerd dat verzoeker *“Meer dan 66% arbeidsongeschikt erkend is vanaf 27/02/2018”* (administratief dossier, documenten neergelegd door de verzoeker, stuk 14).

Verzoeker legt ook een aantal attesten voor met betrekking tot zijn medische en psychologische problemen. Het (deels moeilijk leesbare) attest van het Algemeen Stedelijk Ziekenhuis van Aalst, Geraardsbergen en Wetteren van 19 mei 2018 vermeldt dat verzoeker zich op de spoedopname aanbood, dat er in verband met zijn traumatisch verleden geen psychologische begeleiding was en concludeert *“Chronische alcoholafhankelijkheid/ Posttraumatische stress-stoornis van chronische aard”* (administratief dossier, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 8). Het attest voor mutualiteit/werkgever/school van 14 november 2022, ondertekend door Dr. B.E., Gastro-Enterologie van het O.L. Vrouw ziekenhuis Aalst/Asse toont aan dat verzoeker werd opgenomen in dit ziekenhuis van 15 augustus 2022 tot 19 augustus 2022 (*idem*). Het psychologisch attest van 5 juli 2023 weerhoudt als diagnose zware posttraumatische stressstoornis (F43.10). Hierin wordt ook vermeld dat op dit ogenblik in de psychotherapeutische behandeling gefocust wordt op de schuldgevoelens van verzoeker en dat *“[d]eze zijn immers de rechtstreekse oorzaak van zijn vele automutilatieve handelingen en suicidale ideaties. Pijn is immers een verluchting voor hem, zo denkt hij minder aan de traumatische pijn, én hij is ervan overtuigd dat hij het verdient gestraft te worden”* (*idem*). *boven...*” (notities PO, p. 6). In het rechtsplegingsdossier bevindt zich eveneens een document *“Psychologische consultaties”* met datum 21 augustus 2022 (*sic*) waarin wordt geattesteerd dat verzoeker door de centrumpsiycholoog van het Centrum voor Illegalen Brugge werd gezien op 4, 12 en 20 juli 2023 en 8 en 18 augustus 2023 (documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 15).

Met betrekking tot het psychologisch attest van 5 juli 2023 overwoog de Raad in zijn arrest van 22 september 2022 reeds het volgende: *“Daarin worden op gedetailleerde wijze de symptomen beschreven op basis waarvan de diagnose posttraumatische stressstoornis wordt weerhouden en wordt vermeld dat hij op dertienjarige leeftijd ontvoerd werd door rebellen in zijn land van herkomst en samen met andere kinderen werd opgesloten in primitieve hokken met de bedoeling hen te trainen tot kindsoldaten. Het is niet betwist dat verzoeker werd erkend als vluchteling in 2005 en dat de problematiek van zijn inlijving als kindsoldaat daarbij een belangrijke rol speelde. Evenwel bevat het administratief dossier verder geen gegevens over de redenen waarom verzoeker in 2005 als vluchteling werd erkend. In zoverre verwerende partij in de bestreden beslissing stelt dat verzoeker niet aantoonde dat zijn psychologische klachten louter te wijten zijn aan eerder ondergane vervolging noch hiermee aantoonde dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft, en dat zijn medische en psychologische problematiek op zich geen reden is tot het toekennen van een internationale beschermingsstatus, gaat zij al te gemakkelijk voorbij aan haar verplichting om krachtens artikel 48/6 § 5 van de Vreemdelingenwet bij de beoordeling van het beschermingsverzoek onder meer rekening te houden met verzoekers individuele omstandigheden. Het recente attest legt een uitdrukkelijk verband met verzoekers ervaringen in de DRC, waaronder zijn ontvoering en opsluiting in het kader van een inlijving als kindsoldaat. Het bestaan van ernstige psychologische problemen wordt niet betwist door verwerende partij en heeft er ook toe geleid dat steunmaatregelen werden toegekend om tegemoet te komen aan verzoekers bijzondere procedurele noden. In dit verband stelt de Raad ook vast dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud van 23 augustus 2023 verklaarde “Elk dat voor mij mij is het moeilijk om hier te zijn, ook qua gezondheid. Ik ben opgesloten geweest dat brengt herinneringen naarboven...” (notities PO, p. 6) en ter terechtzitting nog toelicht dat hij ook in het gesloten centrum tweemaal per week consultaties heeft met zijn psycholoog. Gelet op de specifieke problematiek van kindspecifieke vervolging die aanleiding lijkt te hebben gegeven tot de erkenning van verzoeker als vluchteling in 2005, kan in de huidige stand van zaken, gelet op het recente gedetailleerde psychologische attest, in elk geval niet zonder meer gesteld worden dat zijn huidige ernstige psychologische problemen geen of niet ook verband zouden houden met zijn eerder ondergane vervolging.”*

Hoewel de commissaris-generaal volledigheidshalve met betrekking tot de psychologische attesten van de heer V. opmerkt dat deze persoon niet wordt teruggevonden in de database van de psychologencommissie, stelt zij uitdrukkelijk geen afbreuk te doen aan de vaststelling dat verzoeker sedert 3 september 2019 psychologisch begeleid wordt *“noch aan de vaststellingen die gedaan zijn in het neergelegde attest”*. Ter terechtzitting bevestigt de vertegenwoordigster van de commissaris-generaal dit standpunt en voegt er aan toe dat de commissaris-generaal hierin geen bevoegdheid heeft noch expertise en dat zij ook niet is overgegaan tot het aanstellen van een expert om deze vaststellingen te verifiëren. De opmerkingen die in de bestreden bestreden beslissing volledigheidshalve worden gemaakt met betrekking tot de psychotherapeut die verzoeker begeleid zijn dan ook weinig relevant, zoals terecht opgemerkt in het verzoekschrift. Bijkomend dient er evenwel op gewezen dat uit de attesten blijkt dat de

heer V. een psychotherapeut is die verbonden is aan het Centrum Geestelijke Gezondheidszorg van Aalst en dat het attest van het Algemeen Stedelijk Ziekenhuis van Aalst op geen enkele wijze in vraag gesteld wordt, noch de erin opgenomen conclusie *“Chronische alcoholafhankelijkheid/ Posttraumatische stress-stoornis van chronische aard”*.

Voorts verklaarde verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud van 6 november 2023 dat hij opgenomen werd in het ziekenhuis voor pancreatitis en stelt dat dit een ziekte is *“dat ik mijn stoelgang niet onder controle heb, zo moet ik dan drie of vier maanden binnen blijven dan”* (notities PO, p. 14). Er ligt geen attest voor die de diagnose pancreatitis vermeldt maar uit het voormelde attest van het O.L. Vrouw ziekenhuis Aalst/Asse blijkt wel dat verzoeker van 15 augustus 2022 tot 19 augustus 2022 werd opgenomen in de afdeling Gastro-Enterologie. Verzoekers verklaring dat hij aan pancreatitis lijdt wordt in de bestreden beslissing niet besproken, noch betwist. Wel wordt aan het administratief dossier informatie opgenomen van de website van UZA over *“Chronische pancreatitis of alvleesklierontsteking”* (administratief dossier, landeninformatie, stuk 19). Daarin kan gelezen worden dat bij chronische pancreatitis sprake is van een steeds terugkerende of langdurige ontsteking en dat dit gepaard gaat met hevige pijn. De belangrijkste oorzaak van deze aandoening is overmatig en aanhoudend alcoholgebruik en belangrijkste klachten en symptomen zijn onder meer hevige buikpijn en vetdiarree. Mogelijke behandelingen zijn medicatie, endoscopische behandelingen en soms kan een operatie aangewezen zijn. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud van 6 november 2023 blijkt verder dat verzoeker verklaarde dat hij elke maandag psychologische hulp heeft maar dat meer niet mogelijk is en dat hij graag naar een psychiater zou gaan maar dat ze dat in het gesloten centrum niet hebben en dat hij graag medicatie zou nemen en geen coördinatie van zijn leven meer heeft (notities PO, p. 15).

Ter terechtzitting wordt meegedeeld dat verzoeker op 16 november 2023 werd overgeplaatst van het gesloten centrum van Brugge naar het gesloten Transitcentrum 127bis in Steenokkerzeel, waar verzoeker bij binnenkomst in België in 2002 ook drie weken zou verbleven hebben en waar volgens zijn verklaringen hij nog geen afspraak met een psycholoog heeft kunnen krijgen.

Verder blijkt uit de lezing van de bestreden beslissing dat de commissaris-generaal het bestaan van bijzondere procedurele noden voor verzoeker als gevolg van zijn psychologische problemen tijdens beide persoonlijke onderhouds erkent. Er wordt uitvoerig gemotiveerd over hoe deze noden zichtbaar waren en de wijze waarop hiermee rekening werd gehouden tijdens de twee persoonlijke onderhouds die beide werden gehouden via videoconferentie. Hierbij wordt overwogen dat verzoeker verklaarde dat hij zich eigenlijk fysiek en mentaal niet in staat voelde om het interview te doen maar dat hij het wel moest doen en opnieuw pijnstillende medicatie, Tramadol, had ingenomen, dat de protection officer van het CGVS zich bewust was van zijn emotionele toestand tijdens het persoonlijk onderhoud en er wel degelijk rekening mee werd gehouden en dat de protection officer uitdrukkelijk benoemde dat het zichtbaar was dat verzoeker het moeilijk had en hem mogelijke oplossingen, zoals een pauze, werden aangeboden.

De Raad stelt bijgevolg vast dat niet ter discussie staat dat verzoeker met ernstige medische en psychologische problemen kampt en dit sinds meerdere jaren.

6.4.2.2. Met betrekking tot verzoekers familiaal netwerk en de steun die hij van dit netwerk zou kunnen krijgen indien hij naar Kinshasa terugkeert, wordt in de bestreden beslissing gesteld dat verzoeker beschikt over een betrokken familiaal netwerk dat zich in de Democratische Republiek Congo en in België bevindt. Daarbij wordt verwezen naar conclusies uit onderzoek door de New Media Unit, een eenheid binnen de documentatie- en researchdienst CEDOCA van het CGVS die gespecialiseerd is in sociale media-research (CEDOCA, Q&A. New Media Unit. NMU2023-405. Screening Sociale Media – 02/01208Z, p. 1) en de gegevens uit het visumdossier van F.M.B., waarvan verzoeker verklaart dat het zijn neef is. In de verweernota van de commissaris-generaal wordt gewezen op het feit dat de informatie uit de Facebookaccounts van de familieleden van verzoeker resulteert uit de consultatie van open bronnen en dat aan verzoeker niet werd gevraagd om deze sociale netwerksites voor te leggen als antwoord op verzoekers betoog dat de handelswijze van de commissaris-generaal artikel 48/6 § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet zoals geïnterpreteerd door het Grondwettelijk Hof schendt. Er wordt evenwel niet geantwoord op het argument van verzoeker dat hij geen toestemming heeft gegeven om het visumdossier van verzoekers neef te raadplegen en het niet duidelijk is hoe de commissaris-generaal daarvan in het bezit is gekomen. Ter terechtzitting stelt de vertegenwoordigster van de commissaris-generaal dat verzoeker heeft vermeld dat F.M.B. zijn neef is, dat op grond van haar onderzoeksbevoegdheid de commissaris-generaal het dossier heeft opgevraagd en dat eventuele grieven inzake de schending van de privacy aan de daartoe bevoegde instanties moeten worden voorgelegd. Daargelaten dat niet kan blijken uit het rechtsplegingsdossier dat toestemming werd gevraagd aan F.M.B. om de gegevens van zijn visumdossier in te kijken zodat onduidelijk is in welke mate de betrokkene hiervan op de hoogte was of is en hoe hij de bevoegde instanties hierover had kunnen vatten, kan de Raad slechts vaststellen dat noch uit de Facebookgegevens van zijn familieleden, noch uit het visumdossier van zijn neef kan blijken dat hij over een betrokken familiaal netwerk beschikt in België en in Congo dat hem, gelet op zijn hoger

besproken en niet betwiste ernstige medische en psychologische problematiek en zijn afkomst uit Goma, in staat zal stellen in Kinshasa te voorzien in zijn levensonderhoud in menswaardige omstandigheden. Vooreerst blijken de contacten die uit de prints van de sociale media van zijn familieleden zouden moeten blijken, uiterst korte berichten te zijn bestaande uit niet meer dan enkele woorden en emoji's vanop een facebookaccount waarvan in het NMU document wordt gesteld dat het vermoedelijk toebehoort aan de echtgenote van verzoeker. Dit NMU document stelt ook dat verzoeker vermoedelijk de auteur is van deze berichten. In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot de bevindingen in het NMU document evenwel gesteld dat verzoeker via het profiel van zijn echtgenote reageerde op een foto van zijn moeder en reacties plaatste op het Facebookprofiel van zijn broer J.-P., met wie hij verklaarde niets meer te maken te willen hebben. In tegenstelling tot het document van het NMU gaat de bestreden beslissing dus niet meer uit van een vermoeden maar neemt zij aan dat het account toebehoort aan verzoekers echtgenote en dat verzoeker zelf via dit account communiceerde met zijn familieleden.

Wat er ook van zij, zelfs indien wordt aangenomen dat verzoeker zou reacties zou geplaatst hebben op de Facebookaccounts van zijn vader en broer J.-P. via de Facebookaccount van zijn echtgenote, dan nog kan hieruit als dusdanig niet blijken dat hij over een familiaal netwerk zou beschikken in België en in Congo dat in staat en bereid zou zijn om verzoeker te steunen zodanig dat hij op een menswaardige manier in zijn levensonderhoud kan voorzien, waaronder toegang tot gezondheidszorg voor de medische en psychologische problemen waar hij mee kampt. Er kan niet redelijkerwijze verondersteld worden dat gelet op verzoekers specifieke omstandigheden, met name zijn profiel als Hutu afkomstig uit Goma die de voorbij twintig jaar niet meer in de Democratische Republiek Congo is geweest, zijn chronische posttraumatische stressstoornis en 66% arbeidsongeschiktheid, hij in staat zal zijn om zonder ondersteuning na terugkeer in Kinshasa in staat zal zijn zelf in zijn levensonderhoud te voorzien en er in menswaardige omstandigheden te leven. Uit de loutere zeer kort geformuleerde uitingen van genegenheid op Facebook aan familieleden van verzoeker, kan verder geen nuttige informatie worden afgeleid over de capaciteit en bereidheid van deze familieleden om verzoeker zodanig te ondersteunen dat hij er, gelet op zijn hoger genoemde specifieke omstandigheden, een menswaardig leven kan opbouwen. Er kan niet zonder meer verondersteld worden dat zijn familieleden in België en in Congo hem materieel en financieel zullen (kunnen) steunen, enkel en alleen omdat verzoeker korte reacties via Facebook zou hebben gestuurd aan deze familieleden.

Vooreerst kan uit niets blijken dat de aan verzoeker toegeschreven reacties op posts van familieleden werden beantwoord door deze familieleden en bijgevolg kan hieruit niet worden afgeleid dat de blijken van genegenheid wederzijds zouden zijn.

Verder blijkt dat geen enkele van zijn familieleden die voor zover bekend momenteel op basis van de gegevens in het rechtsplegingsdossier in de Democratische Republiek Congo verblijven in Kinshasa gevestigd te zijn. Hierover bestaat geen betwisting met betrekking tot zijn broer J.-P., waarvan enkel aanwijzingen voorhanden zijn dat hij in Goma verblijft. Ook is niet betwist dat verzoekers vader in Goma woont, maar volgens de bestreden beslissing wijzen de gegevens over verzoekers ouders in het visumdossier van verzoekers neef, op het bestaan van *"toch wel banden van uw familie met Kinshasa" als zijn vader "daar echt een winkel uitbaat/uitgebaat heeft"*. Dit wordt met name afgeleid uit het gegeven dat zijn vader een winkel geregistreerd heeft op een adres in Kinshasa en andere documenten uit 2007 en 2016 die aangeven dat zijn vader een *"commerce de détail"* heeft, genaamd ETS. B.B.K.B.B.K. en de facebookpagina van zijn vader waaruit blijkt dat hij werkt bij BBK.

De Raad stelt vooreerst vast dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing niet met zekerheid besluit dat zijn vader actueel een winkel in Kinshasa uitbaat en evenmin wordt gesteld dat zijn vader in Kinshasa zou wonen of er op regelmatige basis verblijven. De loutere vaststelling dat zijn familie een band heeft met Kinshasa doordat zijn vader er een winkel uitbaat of uitgebaat heeft, kan niet volstaan om te besluiten dat zijn ouders bereid zouden zijn om verzoeker te ondersteunen bij het heropstarten van zijn leven in Kinshasa.

Het door verzoeker ter terechtzitting door middel van een aanvullende nota neergelegde vonnis van de vrederechter van 15 december 2023 is *in casu* een element op basis waarvan redelijkerwijze kan aangenomen worden dat niet het geval zal. Uit dit vonnis blijkt immers dat verzoekers ouders op 1 juni 2023 en dus voor de beslissing tot beëindiging van verzoekers verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten door de Dienst Vreemdelingenzaken werd genomen op 5 juni 2023 en op 12 juni 2023 betekend, een verzoekschrift hebben neergelegd bij de vrederechter van het eerste kanton Aalst waarbij zij de ontbinding eisen van de huurovereenkomst met verzoeker en zijn echtgenote met gedwongen uithuiszetting en de veroordeling van verzoeker en zijn echtgenote onder meer tot betaling van achterstallige huurgelden en een verbrekingsvergoeding. Uit de lezing van het vonnis blijkt dat de woning waarin verzoeker en zijn echtgenote met hun kinderen verblijven, eigendom is van verzoekers ouders, dat een huurovereenkomst werd afgesloten in mei 2020 maar dat volgens verzoeker en zijn echtgenote mondeling werd afgeweken van de schriftelijke huurovereenkomst en de daarin bepaalde betaling van huurgelden. Het vonnis van de vrederechter verklaart de vordering ongegrond en veroordeelt verzoekers

ouders tot het betalen van de gerechtskosten. Zoals terecht aangevoerd door verzoekers advocaat ter terechtzitting kan niet langer in redelijkheid gesteld worden dat verzoeker in geval van terugkeer naar Kinshasa van zijn ouders enige steun kan verwachten, nu zij gerechtelijke stappen hebben ondernomen tegen verzoeker en zijn echtgenote in België om een aanzienlijk bedrag aan achterstallige huurgelden te recupereren.

De Raad is zich bewust van het feit dat hieruit blijkt dat verzoekers ouders wel degelijk over financiële middelen beschikken en dat verzoeker hierover niets heeft gemeld tijdens de twee persoonlijke onderhouds in augustus 2023 terwijl hij toen al op de hoogte moet geweest zijn van de vordering die was ingesteld voor de vrederechter en hij hierover geen duidelijk zicht heeft gegeven. Er kan evenwel niet aan voorbij worden gegaan dat uit het vonnis van de vrederechter duidelijk blijkt dat verzoeker van diens ouders geen steun te verwachten heeft in geval van terugkeer naar Kinshasa. Bovendien betreft het een element dat, zoals hierboven besproken, het gebrek aan steun van zijn ouders op overtuigende wijze aantoonst en bijgevolg de onredelijkheid van binnenlandse bescherming in zijn specifieke omstandigheden mee illustreert, zodat zijn stilzwijgen hierover bezwaarlijk kan worden uitgelegd als een poging om de asielinstanties te misleiden over zijn familiale situatie. Het betoog van de vertegenwoordigster van de commissaris-generaal dat hij dit nu pas voorlegt en daaruit en het feit dat hij geen duidelijk zicht bood op zijn contacten met zijn familie, blijkt dat hij niet heeft voldaan aan zijn medewerkingsplicht, doet geen afbreuk aan de reeds vastgestelde en niet betwiste ernstige psychologische en medische problematiek van verzoeker en het gegeven dat hij zonder concrete steun van een familiaal netwerk in Kinshasa niet in staat kan worden geacht menswaardig te leven en in zijn levensonderhoud, waaronder toegang tot gezondheidszorg te voorzien. De vaststellingen in de bestreden beslissing en de verweernota hierover op basis van de gegevens van verzoekers ouders uit het visumdossier van verzoekers neef, kunnen niet tot een ander besluit leiden. De Raad stelt hierover nog ten overvloede vast dat ook in haar verweernota de commissaris-generaal enkel besluit dat geen bewijs voorligt dat de winkel van Kinshasa naar Goma zou worden overgebracht, maar niet dat verzoekers vader actueel een winkel in Kinshasa zou uitbaten, laat staan dat hij er permanent of op regelmatige basis zou verblijven, noch dat hij bereid zou zijn verzoeker in Kinshasa te ondersteunen, wat gelet op het vonnis van vrederechter niet langer redelijkerwijze kan aangenomen worden.

Uit het loutere feit dat verzoekers zussen, die in België wonen, in de voorbije jaren naar Goma zijn teruggekeerd en dat zijn echtgenote en kinderen in 2007 of 2011 Goma zouden hebben bezocht, kan verder evenmin afgeleid worden dat hij over een familiaal netwerk zou beschikken die hem in Kinshasa zou kunnen ondersteunen. In dit verband verklaarde verzoeker ook dat hij met zijn zussen die in België wonen geen specifieke band heeft en dat zij elkaar nauwelijks zien. Dat verzoekers ouders, zussen en broer zouden getagd zijn in een post in Kinshasa van iemand die zich Z.Z.D. noemt, die door zijn moeder haar zoon wordt genoemd, kan evenmin volstaan dat verzoeker op deze persoon een beroep zou kunnen doen om zich op menswaardige wijze te hervestigen in Kinshasa. Nog daargelaten dat de vaststellingen van de NMU geen duidelijkheid verschaffen over de identiteit van deze persoon, en dat uit het enkele feit dat verzoekers moeder deze persoon haar "*mon fils*" noemt bezwaarlijk worden afgeleid dat het om een broer van verzoeker zou gaan, nu deze uitdrukking in de Congolese context ook in overdrachtelijke zin wordt gebruikt, zoals terecht opgemerkt in het verzoekschrift en verder niet betwist door de commissaris-generaal, kan enkel worden vastgesteld dat verzoeker in deze post niet wordt vernoemd, en kan gelet op het vonnis van de vrederechter waaruit blijkt dat verzoekers beide ouders een vordering hebben ingesteld tegen verzoeker en zijn echtgenote het feit dat zijn ouders deze persoon zouden kennen bezwaarlijk als een indicatie worden gezien dat deze persoon bereid of in staat zou zijn hem te ondersteunen.

In het reeds aangehaalde rapport van DIS met betrekking tot de socio-economische omstandigheden in Kinshasa, wordt het volgende gesteld over personen zonder sociaal netwerk in Kinshasa: "*A person without a social network in Kinshasa will have serious difficulties in adapting and integrating, because without the family and without connections to the Church, the person will be a bit like being abandoned because in the DRC, the social assistance provided by the state does not function properly. There is almost a vacuum here, and this is also true for people who come from far away to settle in the capital, as well as for the people there. The social welfare services exist but they are not up to the task. Such a person first faces the problems of housing, then of work and afterwards the problem of resources. In addition, the person will have problems with food and access to health care in case of illness. In the DRC, the family and the church constitute or practically play the role of informal social security.*" (DIS, p. 48). Verder wordt ook gesteld dat "*solidarity within family networks are reciprocal, meaning that they are only activated if the person in question has maintained a good relationship with his or her family. This means that a family in Kinshasa can also refuse to help a newcomer to the city if the relationships has not been maintained*" (DIS, p. 12) en "*it is only possible for a newcomer to Kinshasa to draw on their ethnic network if the people assisting the person in question are well-off and if the personal relationships between the newcomer and their ethnic network has been maintained*" (DIS, p. 13). Hieruit blijkt dat personen zonder

sociaal netwerk en band met de kerk ernstige moeilijkheden hebben om zich aan te passen en te integreren in Kinshasa en dat sociale bijstand van de overheid niet goed functioneert en de sociale diensten in de stad niet opgewassen zijn tegen hun taak en dat naast de moeilijkheden inzake toegang tot huisvesting deze personen ook moeilijkheden zullen hebben om toegang te krijgen tot gezondheidszorg ingeval van ziekte. Verder blijkt ook dat solidariteit binnen familienetwerken wederzijds is wat betekent in de Congolese context dat deze enkel geactiveerd wordt indien de betrokken persoon een goede band heeft onderhouden met zijn of haar familie. Uit het voorgaande is gebleken dat uit de door de commissaris-generaal verzamelde informatie niet kan worden afgeleid dat verzoeker familieleden heeft in Kinshasa, noch dat hij goede banden heeft onderhouden met zijn familie noch dat de Congolese familieleden die in Congo en België verblijven bereid en in staat zullen zijn om hem financieel of anderszins te ondersteunen indien hij zich hervestigt in Kinshasa. De recente informatie met betrekking tot de procedure voor de vrederechter toont verder aan dat verzoeker dergelijke steun in elk geval niet kan verwachten van zijn ouders.

In zoverre in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker ook een netwerk heeft in België, met name zijn eigen gezin en zijn schoonouders en dat deze dan wel niet aanwezig zijn in Kinshasa maar el vanuit België een bijdrage kunnen leveren om een leven op te bouwen ter plaatse, kan de Raad slechts vaststellen dat de bestreden beslissing niet specificeert waaruit deze bijdrage kan bestaan en hoe deze er kan toe leiden dat verzoeker in zijn specifieke omstandigheden, waaronder zijn Hutu origine, zijn 66 % arbeidsongeschiktheid en zijn posttraumatische stressstoornis, in zijn levensonderhoud zal kunnen voorzien in menswaardige omstandigheden.

Hierboven werd reeds vastgesteld dat verzoeker kampt met ernstige medische en psychische problemen, waaronder posttraumatische stressstoornis van chronische aard. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat er in Kinshasa mogelijkheden zijn voor psychologische begeleiding en dat hij daar toegang toe zou kunnen hebben met behulp van zijn betrokken netwerk. De commissaris-generaal wijst op de aanwezigheid in Kinshasa van een centrum voor mentale gezondheid, Telema maar erkent dat binnen de Democratische Republiek Congo financiële restricties vaak een barrière zijn om toegang te hebben tot de (mentale) gezondheidszorg.

Er werd reeds vastgesteld dat de commissaris-generaal niet heeft aangetoond dat verzoeker over een familiaal netwerk beschikt dat in staat en bereid is om verzoeker zodanig te ondersteunen bij zijn terugkeer naar Kinshasa dat hij in staat zal zijn om in zijn levensonderhoud te voorzien, gelet op zijn profiel en specifieke individuele omstandigheden.

Dat verzoeker zowel familie heeft in Congo en in België en dat dit betekent dat hij bij hen hulp kan vinden om de genoemde financiële barrières te overwinnen, kan gelet op hetgeen hierboven werd uiteengezet, niet worden bijgetreden. In zoverre de commissaris-generaal verwijst naar verzoekers eigen gezin, bestaande uit zijn echtgenote en twee minderjarige kinderen toont zij door louter te poneren dat deze personen vanuit België wel een bijdrage kunnen leveren om een leven op te bouwen in Kinshasa en hem kunnen helpen om de financiële restricties die in de Democratische Republiek Congo vaak een barrière vormen om toegang te hebben tot de (mentale) gezondheidszorg, niet aan dat deze gezinsleden voldoende financiële draagkracht hebben om ervoor te zorgen dat verzoeker een menswaardig leven kan opbouwen in Kinshasa en toegang kan krijgen tot (mentale) gezondheidszorg. Het gaat om een loutere hypothese die nergens wordt gestaafd en niet kan volstaan om te besluiten dat verzoekers echtgenote en minderjarige kinderen en/of zijn schoonouders verzoeker zouden kunnen ondersteunen bij verzoekers hervestiging in Kinshasa.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat verzoeker, gelet op het geheel van zijn specifieke individuele omstandigheden, met name zijn Hutu origine en afkomst uit Goma en de discriminatie die hij daardoor dreigt te ondervinden, zijn ernstige medische en psychologische problematiek, in het bijzonder zijn posttraumatische stressstoornis van chronische aard waarvan de Raad reeds heeft geoordeeld dat niet zonder meer gesteld worden dat zijn huidige ernstige psychologische problemen geen of niet ook verband zouden houden met zijn eerder ondergane vervolging, zijn 66% arbeidsongeschiktheid; en het gebrek aan een familiaal netwerk dat daadwerkelijk in staat en bereid is om verzoeker de nodige (financiële) steun te verlenen zodanig dat hij de financiële barrière om toegang tot gezondheidszorg te krijgen kan overwinnen en anderszins in zijn levensonderhoud te voorzien, mede gelet op de beschikbare landeninformatie niet redelijkerwijze kan verwacht worden dat hij zich vestigt in Kinshasa, door de commissaris-generaal *in casu* ten onrechte geïdentificeerd als stad waar hij actueel toegang heeft tot binnenlandse bescherming.

Uit het rechtsplegingsdossier blijkt verder niet dat op verzoeker een van de uitsluitingsclausules van het Vluchtelingenverdrag en de Kwalificatierichtlijn van toepassing is.

Overeenkomstig artikel 12, lid 2 van de herschikte Kwalificatierichtlijn wordt een verzoeker om internationale bescherming uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer er ernstige redenen zijn om

aan te nemen dat hij 1) een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft gepleegd, zoals gedefinieerd in de internationale instrumenten waarmee wordt beoogd regelingen te treffen ten aanzien van dergelijke misdrijven; 2) hij buiten het land van toevlucht een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten, dat wil zeggen de afgifte van een verblijfstitel op grond van de toekenning van de vluchtelingenstatus (...); 3) hij zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties als vervat in de preambule en de artikelen 1 en 2 van het Handvest van de Verenigde Naties.

Uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de ernstige misdrijven waarvoor verzoeker in België veroordeeld werd, niet buiten België werden begaan, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten en dat bijgevolg deze ernstige misdrijven geen aanleiding kunnen geven tot de toepassing van de uitsluitingsclausule op grond van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet. Er kan evenmin blijken dat verzoeker een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de mensheid heeft gepleegd of zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen die in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties.

Tenslotte stelt de Raad ook vast dat de commissaris-generaal zich niet beroept op het ernstig misdrijf waarvoor verzoeker veroordeeld werd in 2012 om de status van vluchteling van verzoeker te weigeren te erkennen en bijgevolg van oordeel is dat hem op die grond de vluchtelingenstatus niet kan worden geweigerd op grond van artikel 52/4 van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig deze bepaling kan de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen weigeren de status van vluchteling te erkennen indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf, of als er redelijke gronden bestaan om hem te beschouwen als een gevaar voor de nationale veiligheid.

Het Hof van Justitie gaf in zijn arrest C-402/22, *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid tegen M.A.*, van 6 juli 2023 waarin het Hof uitlegging aan artikel 14, 5 van de herschikte Kwalificatierichtlijn, waarvan artikel 52/4 de omzetting in Belgisch recht vormt. Het Hof oordeelde dat dat Staten op deze grond mogen besluiten om de vluchtelingenstatus niet te verlenen alleen ten aanzien van een derdelander die definitief is veroordeeld voor een misdrijf dat gezien de specifieke kenmerken ervan kan worden geacht uitzonderlijk ernstig te zijn, in die zin dat het behoort tot de misdrijven die de rechtsorde van de betrokken samenleving het meest aantasten. Voorts kan deze mate van ernst niet worden bereikt door een cumulatie van afzonderlijke strafbare feiten die op zichzelf geen bijzonder ernstig misdrijf vormen. Bij de beoordeling van deze ernst moet rekening worden gehouden met alle omstandigheden van het betrokken geval, zoals met name de aard en de hoogte van de op het misdrijf gestelde straf (en dus ook die van de daadwerkelijk opgelegde straf), de aard van het gepleegde misdrijf, eventuele verzachtende of verzwarende omstandigheden, de vraag of het misdrijf al dan niet opzettelijk is gepleegd, de aard en de omvang van de door het misdrijf veroorzaakte schade, alsmede de aard van de strafprocedure die wordt toegepast om het betrokken misdrijf te bestraffen. Het enkele feit dat een derdelander definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf toont voorts niet reeds aan dat er sprake is van een bedreiging voor de samenleving van de lidstaat waarin deze derdelander zich bevindt. Voor de toepassing is bovendien vereist dat de bevoegde autoriteit vaststelt dat de bedreiging die de betrokken derdelander vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving waar hij zich bevindt, reëel, actueel en voldoende ernstig is en dat de intrekking van de vluchtelingenstatus een aan die bedreiging evenredige maatregel is. In het arrest C-8/22, *XXX tegen Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen*, van 6 juli 2023 inzake de intrekking van de vluchtelingenstatus, wees het Hof er ook op dat wat het actuele karakter van de bedreiging bedoeld in artikel 14, lid 4, b) van de Kwalificatierichtlijn betreft “dat uit het strafblad van de betrokken derdelander niet automatisch kan worden afgeleid dat jegens hem de in artikel 14, lid 4, onder b), van richtlijn 2011/95 bedoelde maatregel kan worden vastgesteld (zie in die zin 13 september 2016, CS, C-304/14, EU:C:2016:674, punt 41). Hoe meer tijd er is verstreken tussen het tijdstip van de definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf en een besluit op grond van deze bepaling, des te meer moet de bevoegde autoriteit met name rekening houden met ontwikkelingen die zich na het plegen van een dergelijk misdrijf hebben voorgedaan, om te bepalen of er op de dag waarop zij zich moet uitspreken over de eventuele intrekking van de vluchtelingenstatus sprake is van een werkelijke en voldoende ernstige bedreiging.” (HvJ, C-8/22, *XXX tegen Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen*, pt. 64).

De Raad is zich bewust van de ernst van het misdrijf waarvoor verzoeker is veroordeeld en minimaliseert dit geenszins. Evenwel kan niet worden vastgesteld dat verzoeker, die in 2012 veroordeeld werd voor feiten gepleegd in 2008, zijn gevangenisstraf heeft uitgezeten en daarna geen strafbare feiten meer heeft gepleegd, op deze grond van deze veroordeling actueel als een gevaar voor de samenleving kan worden

beschouwd, noch dat er redelijke gronden bestaan om hem te beschouwen als een gevaar voor de nationale veiligheid. Op basis van de voor de Raad beschikbare gegevens blijkt niet dat, hoewel de gepleegde feiten zeer ernstig zijn, verzoeker definitief is veroordeeld voor een misdrijf dat gezien de specifieke kenmerken ervan kan worden geacht uitzonderlijk ernstig te zijn, door het Hof uitgelegd als de *“bijzonder strenge voorwaarde dat er sprake is van een definitieve veroordeling voor een uiterst ernstig misdrijf, dat wil zeggen een zwaarder misdrijf dan de misdrijven die de toepassing van artikel 12, lid 2, onder b), of artikel 17, lid 1, onder b), en lid 3, van deze richtlijn kunnen rechtvaardigen”* (HvJ, C-402/22, *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid tegen M.A.*, pt. 35-37).

De Raad besluit daarom dat de door verzoeker gepleegde strafbare feiten geen aanleiding kunnen geven tot de toepassing van artikel 52/4 van de Vreemdelingenwet.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker een gegronde vrees voor vervolging in zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 1, A (2) van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven, alsook de argumentatie van de commissaris-generaal, niet verder te onderzoeken en te bespreken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig december tweeduizend drieëntwintig door:

K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

